



รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๒

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง)

วันเสาร์ที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๘

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๒ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง) เล่ม ๑ พ.ศ. ๒๕๖๘

สารบัญ

ครั้งที่ ๓๒/๒๕๑๘ (วิสามัญ)

- | | |
|--|---------|
| ๑. รัฐบาลคอบกกระทำตามของตมาชิก | |
| ก. เรื่อง ตั้ง โรงเรียน นักรวม ของ รุน
วรัฒษัฐครุณเดทย | ๑๐๖-๑๐๗ |
| ข. เรื่องราคาข้าว ของพระยาวิเศษถึงหนาท | ๑๐๗-๑๑๓ |
| ค. เรื่องการ ตั้ง บริษัททำดินค้ำยาง ของ
นายจ้ง จริงจิตร | ๑๑๓-๑๑๕ |
| ง. เรื่องภาษีบุหรืและการบำรุงพันธุยา ของ
นายเตียง ไชยกาต | ๑๑๕-๑๑๖ |
| จ. เรื่องฐานะนายคานศุดกากร ของขุนชำ-
นาญภาษา | ๑๑๖-๑๑๗ |
| ฉ. เรื่องการต้อบแข่งธันครุ ของขุนครุการ-
พิทิว | ๑๑๗-๑๑๘ |
| ช. เรื่องประคระบายน้ำ ของนายแธ อัจฉ-
ดิษณ | ๑๑๘-๑๒๐ |
| ๒. ญัตติขอแก้ ร้อบั้งคัม การประชุม และปริักษา
ของสภาฯ แก้ ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๑๘
ของขุนชำนาญภาษา | ๑๒๐-๑๓๗ |
| ๓. ร่างพระราชบัญญัติ โอนที่ดินให้แก่บริษัทอัน-
ช้อตง จากกั พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓ | ๑๓๗-๑๓๘ |
| ๔. ร่าง พระราชบัญญัติ เจม คัน อตังหาริมทรพิย
เพื่อ ตร่างทางจาก บ้านกตอช ถึง บ้าน บางกะพ
จังหวัดลพบุรี พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓ | ๑๓๘-๑๔๕ |
| ๕. เรื่องร่าง พระราชบัญญัติ จักระเบียบเทศบาด
แก้ ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๑๘ ของ นายไต้
อินทรประชา | ๑๔๕-๑๔๗ |
| ๖. ญัตติขอ แก้ ร้อบั้งคัมการ ประชุม และปริักษา
ของสภาฯ ของนายทองอชู่ พุฒพิณ | ๑๔๗-๑๖๕ |
| ๗. เรื่องร่าง พระราชบัญญัติ แก้ ไข กฎหมาย
ลักษณะอาญา พ.ศ. ๒๕๑๘ ของนายบุญมา
เดริฐศรี | ๑๖๕-๑๗๐ |

หน้า	บรรทัด	คำผิด	คำถูก
๔๒๓	๓	ปราชาน	ประชาน
๔๔๗	๗	ข้าพเจ้า	ข้าพเจ้า
๕๒๐	๓๓	ประดงค์	ประดงค์
๕๗๐	๓	ยก	ยก
๕๗๔	๓๖	วิคิน	วิคิน
๖๒๓	๕	ทศศ	ทศศ
๖๕๔	๓๗	กง	ดง
๗๐๓	๓๔	อบรรราชธานี	อบรรราชธานี
๗๒๔	๓๗	นัง	นัง
๗๓๓	๒	ต่าย	ต่าย
๗๔๖	๓๕	ไร	ใจ
๗๕๓	๓๔	ราชฎร์	ดุราชฎร์
๗๕๗	๓๖	ต่ามถ	ต่ามถ
๗๖๓	๖	กตถ	กตถ
๗๗๓	๓๗	บัญญัติ	บัญญัติ
๗๗๗	๓	กรรมจัดการ	กรรมจัดการ
๗๗๓	๒	กรว	กรว
๗๗๗	๕	ยวณ	ยวณ
๗๗๗	๓๗	ค้อง	ค้อง
๗๓๓	๒๐	เคษฎ	เคษฎ
๗๒๗	๒๐	เท	เท
๗๔๓	๕	ธองใจ	ธองใจ

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๑๒/๒๔๑๘ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒
วันเสาร์ที่ ๒๕-กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๑๘
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๔๐ นาฬิกา

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า วันนี้มีสมาชิก มาประชุม ๑๒๗ ท่าน
กระทรวงการต่างประเทศ เรื่องนโยบายการศึกษา ผู้ตั้งกระทรวงไม่อยู่
เดิมนไป กระทรวงการคลัง เรื่องตั้งโรงเรียนมัธยม

กระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่่า
โรงเรียนมัธยมเป็นปัจจัยที่เผยแพร่พุทธศาสนาเป็นอย่างดีที่สุด แต่
เหตุใด รัฐบาลจึงไม่ตั้งให้แพร่หลายยิ่งกว่าเท่าที่เป็น อยู่ในบัดนี้ ขอ
ทราบจาก รัฐมนตรีกระทรวงการ

รัฐมนตรีศึกษาธิการ รัฐมนตรีรักษาการแทนรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการ กล่าวว่่า รัฐบาล ขอตอบว่่า การจัดตั้งโรงเรียน
มัธยมนั้น อยู่ในอำนาจของมหาเถรสมาคมโดยรัฐบาลให้เงินบำรุง
สมทบกับทุนของมหาเถรสมาคม มีจำนวน โรงเรียนมัธยมที่พระ
ราชอาณาจักรทั้งสิ้นในระยะ ๕ ปี ตามจำนวนตั้งคือไป*

พ.ศ. ๒๔๗๓	มี ๒,๓๕๕	โรง	
,, ๒๔๗๔	,, ๒,๗๐๓	,,	เพิ่มขึ้น ๕๐๖ โรง
,, ๒๔๗๕	,, ๒,๙๓๕	,,	,, ๒๓๔ ,,
,, ๒๔๗๖	,, ๓,๒๒๗	,,	,, ๒๙๒ ,,
,, ๒๔๗๗	,, ๓,๗๔๒	,,	,, ๕๑๕ ,,

ตามสถิติจะเห็นได้ว่า โรงเรียนนักรวมได้เพิ่มขึ้นทุกปี ถ้าจะให้แพร่หลายยิ่งกว่านั้นจะต้องอาศัยกำลังเงินที่ได้รับอนุมัติจากสภา ประกอบด้วยการศึกษาของท้องถิ่นเจริญทั่วถึงกัน

ขุนวรดิษฐ์คุณเจกย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวถึงที่ว่าการของอาศัยกำลังเงินจึงจะเพิ่มขึ้นได้นั้น ข้าราชการขอทราบว่ามีวิธีใดที่จะช่วยให้เงินเป็นปัจจัยที่จะให้เกิดมีขึ้นเป็นนิตยภัตเป็นค่าอุปการณการศึกษาเดาเรียนในทางธรรมวินัยนั้นด้วย

ขุนผู้คนขอศึกษากร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการตอบว่า การกระทรวงธรรมการ กล่าวถึงในเรื่องจัดขยายการศึกษาทางโรงเรียนนักรวมนั้น เงินเป็นปัจจัยที่จะให้เกิดมีขึ้นเป็นนิตยภัตเป็นค่าอุปการณการศึกษาเดาเรียนในทางธรรมวินัยนั้นด้วย

ขุนวรดิษฐ์คุณเจกย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวถึงที่ว่าการจะต้องมีเงินเป็นนิตยภัตนั้นรัฐบาลทราบหรือไม่ว่า พระท่านอุปสมบทมาเพื่ออะไรกัน คือว่าโดยธรรมดากระทรวงธรรมการ ควรจะเข้าใจว่าพระอุปสมบทมาเพื่อสอนเขาเมื่อได้เรียนความรู้แล้ว เหตุไฉนจึงบอกว่าจะต้องได้เงินเป็นนิตยภัต ขอบทราบ

ขุนต๋นขวึกศึกษากร รัฐมนตรีศึกษากรแทนรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงธรรมการ กล่าวว่า ความเด่ปของพระพุทศำสนานัน ย่อม
ทราบกันอยู่ทั่วไปว่าหวังบำเพ็ญกรณโให้เป็นประโยชน์แก่มุอื่น แต่คว่า
ในกรณที่กระทำกิจการนั้นๆ โดยดละ ณะหน้าที่ ทหามาในการกระทำ
เช่นนั้น บัญหาเช่นนั้นก็จำเป็นจะต้องยอมทนอยู่บ้าง จึงจำเป็นต้อง
มีเงินเพื่อช่วยเหลือตามสมควรที่จะจัดให้ ได้

ขุนวรดิษฐ์ครุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าววว่า
ถ้าหากว่ากระทรวงธรรมการถือหลักว่าจะต้องถวายนิคยภคค์ด้วยแล้ว
มีเดี่ยหลัก พุทศำสนาไปหรือ คือ ถ้าเช่นนั้น กระทรวงธรรม การตั้ง
เด็ริมว่าการศึกษาเด่าเรียนนั้นพอเป็นนักรรรมแล้วก็มาเอาเงิน ขำพ-
เจ้ารชทราบน โยบายัน

ประธานสภาฯ กล่าววว่า ไม่ใช่ เราตอบแล้วว่าจะต้องเกี่ยว
กับการเงิน แล้ว ท่านถามว่ามีคหลักพุทศำสนานัน คุไม่ค้อยจะถูก
ทจริงเราตอบแล้ว

ขุนวรดิษฐ์ครุณเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าววว่า
คือทกระทรวงธรรมการตอบว่าจะต้องให้เงินพระ ทน ขำพเจ้าชักวว่า
พระนั้นท่านไม่ต้องการเงินเคื่อน ท่านบอชแล้วก็ไปสอนเขา ขำพเจ้า
ชักคังน

ประธานสภาฯ กล่าววว่า คือเป็นการไค้แย้งไป ในกรทุ่ ตาม
ท่านต้องการทราบว่าเหตุผล แล้วเขาก็ตอบเหตุให้แล้ว เพราะฉนั้น
จะเถียงกันก็ไม่มีที่สิ้นสุด

ขุนวรดิษฐ์ครุฑเวทย์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดหนองคาย กล่าวว่ามี
ถ้าอย่างนั้นรัฐบาลจะใช้จ่ายเงินค่าต้นสมบัติไปอีกได้หรือไม่ เพื่อให้การ
ถอนหนี้คืนแพร่หลายยิ่งขึ้น

ขุนสุคนธ์วิศัลยศาสตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการเกษตร กล่าวว่ามีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับค่าต้นสมบัตินั้น อยู่ใน
ในอำนาจของ กรมการมหาดเล็กราชเลขา ไม่ใช่อำนาจของ กระทรวง
การเกษตรที่จะชี้ขาดว่าควรจะเป็นอย่างไร

ประธานสภาฯ กล่าวว่ามีครบแล้ว กระทั่งตามของพระยาวิเศษ-
สิงหนาท เรื่องราคาข้าวดำกับราคาข้าวเปลือก

พ.อ. พระยาวิเศษ สิงหนาท ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก
กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ่มถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ
ดังต่อไปนี้ ก. รัฐบาลได้ทราบหรือไม่ว่าราคาข้าวเปลือกที่ได้ซื้อ
ขายกันในตลาดกรุงเทพฯ ณบัดนี้นั้นถูกมาก แต่ราคาข้าวดำในตลาด
กรุงเทพฯ แพงมาก ถ้ายังเอาไปเทียบ กับราคาข้าวดำ ที่ส่งออกไป
จากกรุงเทพฯ เขาออกขายในตลาดฮ่องกงและสิงคโปร์ด้วยแล้ว ราคา
ข้าวดำในตลาดกรุงเทพฯ ยิ่งแพงมากกว่าเกือบเท่าตัว ที่เป็นดังนี้
เพราะเหตุใด

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ กล่าวว่ามีก่อนจะตอบกระตุ่มถามข้อนี้ ขอทำความเข้าใจกับท่าน

ด้มาซื้อทั้งหลาย การพูดถึงราคาของในตลาดจะพูดได้เป็น ๒ ทาง ถ้า
 พูดว่านาย ก. ขายของถูก นาย ข. ขายของแพง คงไม่ได้เปรียบเทียบ
 คุณสมบัติของร้านทั้งสองนี้ เป็นแค่ว่า ราคาของสินค้ามันแพงกว่า
 ถ้าจะถามอีกอย่างหนึ่งว่าราคาของนาย ก. แพงกว่านาย ข. เช่นนี้แล้ว
 จะต้องเทียบค่าและคุณสมบัตินั้นกันได้อย่างไรนั้น ในที่ที่ถามครั้ง
 นี้ปรากฏว่าข้าวดำ และข้าวเปลือกแพงกว่า ถ้าจะพูดต่อไปก็จะเป็น
 การผิด ถ้าจะตอบให้ถูกแล้ว จะต้องตอบประกอบด้วยคุณสมบัต
 ของข้าวที่ว่าถูกและแพงนั้น เพราะฉะนั้นขอตอบที่ถามดังต่อไปนี้
 ๑. ราคาข้าวเปลือกในตลาดกรุงเทพฯ เวลานี้คงอยู่ในระดับเป็นหน้า
 พอใจ กล่าวคือยังสูงกว่าระยะเวลาเดียวกันในปีก่อนๆ จะเห็นได้จาก
 ราคาเฉลี่ยในเดือนมกราคม ดังต่อไปนี้ ราคาข้าวเปลือกคือหนึ่งเกวียน
 ข้าวหน้าดอง ๓ เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๔๗๖ เกวียนละ ๒๗.๗๐ บาท ถึง ๓๓.๗๐
 บาท ปี พ.ศ. ๒๔๗๗ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๓.๐๐ บาท ถึง ๓๗.๓๕ บาท ในปี
 พ.ศ. ๒๔๗๘ แพงขึ้นอีกเป็น ๓๓.๓๐ บาท ถึง ๓๘.๒๕ บาท ข้าวหน้าดอง
 ชนิด ๒ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖ ราคา ๓๐.๗๐ บาท ถึง ๓๓.๕๕ บาท พ.ศ.
 ๒๔๗๗ ราคาดังขึ้นเป็น ๓๓.๗๐ บาท ถึง ๓๖.๕๐ บาท พ.ศ. ๒๔๗๘
 แพงขึ้นอีกเป็น ๓๓.๗๐ บาท ถึง ๓๓.๐๐ บาท ข้าวหน้าดองชนิด ๓ เมื่อ
 พ.ศ. ๒๔๗๖ ราคาเพียง ๒๖.๓๐ บาท ถึง ๒๗.๓๕ บาท พ.ศ. ๒๔๗๗
 แพงขึ้นเป็น ๒๘.๐๐ บาท ถึง ๒๘.๐๐ บาท ท่านจะเห็นได้ว่าราคาข้าว
 เปลือก ตาม จำนวน ที่ความถี่กระเทียมขึ้นในระยะ ๓ ปีนี้ ๒. เมื่อราคา

ข้าวเปลือก รัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชเป็น ขรรณคาอยู่เอง ที่ราคาข้าวตำจะ
 ค่องขึ้นไปด้วยตามด่อน จะเห็นได้จากราคาเฉลี่ยในเดือนมกราคมถึง
 คือไปนี้ ราคาข้าวหอมหัวแดงเขตรัฐชิคาโก เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖ ราคา
 เพียง ๕.๓๐ บาท แต่มา พ.ศ. ๒๔๗๗ ค่อยลงไปเหลือ ๓.๕๐ บาท แต่
 ใน พ.ศ. ๒๔๗๘ รัชสมัยเป็นหาบดระ ๕.๕๐ บาท ข้าวชนิด ชิคาโก
 พ.ศ. ๒๔๗๖ หาบดระ ๓.๓๐ บาท พ.ศ. ๒๔๗๗ คงที่ ๓.๓๐ บาท มา
 พ.ศ. ๒๔๗๘ ราคา ๓.๗๕ บาท ข้าวดีเปเชียด เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖ ราคา
 ๒.๗๐ บาท รัชสมัยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗ เป็น ๓.๒๐ บาท มาถึง พ.ศ.
 ๒๔๗๘ ราคา ๓.๖๐ บาท ราคาข้าวตำชนิดที่ ๑ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖
 ๒.๗๐ บาท รัชสมัยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗ คือหาบดระ ๓.๓๐ บาท กำจัด
 แพงขึ้นเล็กน้อยเป็นหาบดระ ๓.๕๕ บาท ๓. ความที่กล่าวถึงราคาใน
 ตลาดกรุงเทพฯ แพงกว่าในตลาดฮ่องกงและสิงคโปร์นั้น ยังตลาด
 เกิดน้อยเพราะปรากฏว่าราคาข้าวตำในตลาดทั้ง ๒ ที่กล่าว ถึงกว่า
 ราคาในตลาดกรุงเทพฯ ตัวอย่างเช่นเมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ.
 ๒๔๗๘ ราคามีดังต่อไปนี้ เทียบราคาข้าวตำชนิดที่ ๑ ด้วยกันคือ ๑
 หาบ ข้าวในกรุงเทพฯ ราคา ๓.๕๐ บาท ข้าวที่ฮ่องกง ราคา ๕.๗๐
 คือ ๗.๗๐ เหรียญ ที่สิงคโปร์หาบดระ ๖.๒๐ บาท เท่ากับ ๕.๗๕ เหรียญ
 พ.อ. พระยาวิเศษถึงหนาท ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครนายก
 กล่าวถึง ข้าพเจ้าขอซักถามในข้อที่รัฐบาลตอบดังนี้ หลักการที่ข้าพ-
 เจ้าได้จด มาจากหน้าที่ในกระทรวง เศรษฐการเหมือนกัน ราคาข้าว

ดาวในฉันท ๘ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๖. ดาวศุกร์ชั้นที่ ๕% ในตลาด
 กรุงเทพฯ ราคาขายหามละ ๕.๕๐ บาท อย่างสูงถึง ๕.๗๕ บาท ที่
 โรงตั้งของเราที่กรุงเทพฯ นั้น เมื่อข้าพเจ้าว่าตลาด ๆ หมายความว่า
 ที่ขายให้คนอื่น โรงตั้งของตลาดกรุงเทพฯ ราคา ๓.๕๐ บาท ที่ช่องกง
 ๕.๐๕ บาท ที่ตั้งไปรี ๕.๖๘ บาท ดาวศุกร์ชั้นที่ ๕% ขาย
 ในตลาดกรุงเทพฯ ราคาหามละ ๕.๖๐ บาท ถึง ๕.๖๕ บาท ส่วนที่โรง
 ตั้งในตลาด กรุงเทพฯ ราคาหามละ ๓.๕๐ บาท ที่ตลาดช่องกงราคา
 ๓.๖๐ บาท ที่ตั้งไปรี ๕.๖๐ บาท ดาวศุกร์ชั้นที่ ๕% ที่ตลาดกรุง-
 เทพฯ แพงกว่าที่ ตลาดช่องกง ถึง ๓.๕๕ บาท และแพงกว่าที่ตลาด
 ตั้งไปรี ๓.๖๐ บาท ดังนั้นข้าพเจ้าขอทราบว่าเป็นที่ เวียนนี้ ตลาดกรุง-
 เทพฯ หมายความว่าตลาดที่ขายได้ เพราะฉะนั้นเป็นดังนี้เพราะ
 เหตุใด เพราะดาวที่ส่งมาจากตลาดกรุงเทพฯ นั้น เขาคงเสียค่า
 บรรทุกและค่าอะไรอื่น ๆ อีกหลายอย่าง แต่ถึงกระนั้นก็ยังถูกกว่า
 ขายให้คนอื่นในตลาดกรุงเทพฯ นั้น

พ.อ. พระบริรักษ์ชัยทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษม
 การ กล่าวว่า ผู้ตั้งกระทู้นี้ได้รับรองแล้ว ถ้าพ่อค้าซื้อข้าวของเรา
 ไปเป็นราคาแพง ก็นำไปขายเป็นราคาถูกลงนั้น และผู้ตั้งกระทู้นี้
 รับแล้ว เขาคงต้องเสียค่าภาษีที่ร้านชบอรุณ เพราะฉะนั้นเขาจะต้อง
 ขายขาดทุน ราคาที่ข้าพเจ้าแถลงในที่นี้ ข้าพเจ้ามีหลักฐาน เพราะ
 ว่าข้าพเจ้าได้รับรายงานจากช่องกงและตั้งไปรีอยู่เสมอ ขอที่ผู้ตั้ง

กระทรวงการคลังว่าราคาข้าวที่บอกค่าหัก ๕% แพงกว่ากันนั้น เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งถ้าจะทราบแน่นอนแล้วควรจะไปยุติคดี ซึ่งเรามีหลักฐานแน่นอนอยู่ที่กระทรวงเศรษฐกิจ

พ.อ. พระยาวิเศษสังหนาท ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครนายก กล่าวต่อว่า ข้าพเจ้าขอถามต่อในข้อ ข. รัฐบาลได้มีนโยบายที่จะทำหรือไม่ที่จะแก้ไขให้พ่อค้าพ่อค้าข้าวสารในตลาดกรุงเทพฯ ได้ตั้งราคาขายเอาค่าไร่อย่างหน้าเดือคแก่ผู้ซื้อบริโกคดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ กล่าวต่อว่า ตามราคาที่เขาได้แสดงไว้ในข้อ ก. ไม่ปรากฏว่าพ่อค้าในกรุงเทพฯ ได้ตั้งราคาอย่างหน้าเดือคแก่ผู้ซื้อ ถ้ามีเรื่องเช่นที่ถามมานี้ กระทรวงเศรษฐกิจพร้อมที่จะแก้ไขทันที

ประธานสภาฯ กล่าวต่อว่า กระทรวงของนายจิ่ง เรื่องการตั้งบริษัททำดินค้ำยาง

นายจิ่ง จริงจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดศรีสะเกษ กล่าวต่อว่า ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้ รัฐบาลจะช่วยจัดการสร้างโรงงานทำดินค้ำยาง โดยวิธีเรียกหุ้นจากชาวสวน ยางแฉะ ราษฎรอื่น ๆ ทำนองบริษัททำน้ำตาล เพื่อให้เศรษฐกิจของประเทศและการอาชีพของพวกราษฎรดีขึ้นจะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ เพราะเหตุใด

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ

ถาวร กล่าวถึง กระตุ่ถามอันเนื่องด้วยนโยบายของกรมการค้า ถ้าจะขอบ
เบ็ดเตล็ดจะท้อให้เดือนเดียวแก่ทางราชการ

ประธานสภาฯ กล่าวถึงกระตุ่ถามของนายไต้จ เวียงเชียงนิก
ทองเที่ยวเข้ามาเที่ยวในประเทศไทย

นายไต้จ อินทรประชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดศรีสะเกษ กล่าว
ว่า ข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภาฯ กล่าวถึง กระตุ่ถามของขุนจรฯ เรื่องการจค
ทะเลเบียนเรือ ผู้ตั้งกระตุ่ไม่อยู่ เดือนไป กระตุ่ถามของนายเตียง เวียง
เกษมบุตรและนางรุ่งพินชญา

นายเตียง ไชยภักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
ว่า ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ่ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ โดย
ข้อความต่อไปนี้ ข้อ ๑ ความถี่ของกรมศุลกากร บุหรีและใบยา
นอกที่เข้ามาในประเทศไทยในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
ถึงวันที่ ๓๑ กุมภาพันธ์ เป็นเวลา ๓๓ เดือนกับ ๒๐ วัน มีบุหรีนอกเข้า
มา ๓,๒๓๘,๕๐๓ กิโล. มีใบยานอกเข้ามา ๓๖๘,๐๕๘ กิโล. ซึ่งในเวลานั้น
ค่าภาษีบุหรีเก็บกิโลละ ๒ บาท ค่าภาษีใบยาเก็บกิโลละ ๘๐ สตางค์ และ
ในปี พ.ศ. ๒๕๒๖ คือตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ ถึงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์
พ.ศ. ๒๕๒๖ เป็นเวลา ๓๓ เดือนกับ ๒๓ วัน มีบุหรีนอกเข้ามา
๓,๖๘๕,๖๐๒ กิโล. มีใบยานอกเข้ามา ๕๘๒,๓๓๓ กิโล. ซึ่งค่าภาษี
บุหรีเก็บแพงขึ้นอีกถึงเท่าตัว คือเก็บกิโลละ ๒ บาทส่วนใบยาเก็บ

กิโลละ ๓.๒๕ บาท และในปี พ.ศ. ๒๕๒๗.๓ ปีเต็มคือคงแต่วันที่ ๓ เมษายนถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๗ มีบุหรี่นอกเข้ามา ๒,๐๘๓,๘๐๕ กิโล มีใบยา นอกเข้ามา ๘๐,๕๕๑ กิโล ซึ่งเก็บค่าภาษีเท่ากับ พ.ศ. ๒๕๒๖ ตามสถิติที่แสดงตัวเลขให้เห็นว่าปี พ.ศ. ๒๕๒๖ มีบุหรี่และใบยา นอกเข้ามา มากกว่า พ.ศ. ๒๕๒๕ ถึง ๓๘๘,๓๖๕ กิโล ทั้งๆที่ บุหรี่นอกมีค่าภาษีแพงขึ้นเท่าตัว คือจาก ๓ บาท เป็น ๖ บาทต่อกิโล และใบ ยาจาก ๘๐ สตางค์ เป็น ๓.๒๕ บาท ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ฉะเพาะบุหรี่นอกได้เข้ามา มากกว่า พ.ศ. ๒๕๒๖ ถึง ๕๓๘,๓๓๓ กิโล ส่วน ใบยา นอกได้ลดจำนวนจากปีก่อน ๒๓,๘๖๒ กิโล. ในอัตราค่าภาษีที่ กรมศุลกากรเก็บเท่ากับปี พ.ศ. ๒๕๒๖ สรุปรวมทั้งสองด้านคงได้ความ ว่าบุหรี่และใบยา นอกแม้จะขึ้นภาษี แพงอีกเท่าไร ก็คง มีจำนวนรา เข้ามาขึ้นทุกปีเป็นจำนวน ปีละสองแสนกิโล. ถึงสี่แสนกิโล. เมื่อ เป็นเช่นนั้นจึงขอทราบ ว่ารัฐบาล ได้ คิดและได้ทำหรือเปล่าที่จะฟื้นฟูและ บำรุงในทางบุหรี่และใบยาของ ไทยเรา ให้ มีคุณภาพดีขึ้นพอจะแข่งขันกับ บุหรี่และใบยา นอกที่ ประดังเข้ามา ในประเทศสยามมากขึ้น ๆ ทุก ๆ ปี

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ กล่าว ว่า กระทรวง เกษตรกับกระทรวงเศรษฐกิจและกระทรวงการคลัง และเกี่ยวกับกระทรวงเศรษฐกิจเพียงเล็กน้อย ขอตอบข้อ ๓ ว่า เวลานี้รัฐบาล ได้ คิดและลงมือ ทำการฟื้นฟู บำรุงยาไทย ให้ มี คุณภาพดีและปริมาณเพิ่มขึ้นอยู่แล้ว

นายเตียง ไชยภาค ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
ว่า ข้อ ๒ ถ้ารัฐบาลคิด รัฐบาลจะบำรุงฟื้นฟูด้วยวิธีใด

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ กล่าวว่า การบำรุงให้มีใบยาและคุณภาพดีขึ้นนั้น ครั้งแรกจะ
ต้องทดลองพันธุ์ยาและวิธีผสมเสียก่อนว่า ยาพันธุ์ใดจะเหมาะแก่ท้อง
ที่ของแผ่นดินใด และจะผสมด้วยวิธีไหนจึงจะเหมาะแก่สภาพและทุน
รอนของกสิกร เมื่อทดลองได้ผลดีแล้วจะได้เผยแพร่ออกไป โดยตั้ง
เจ้าหน้าที่ออกไปชักชวนแนะนำราษฎรให้พากันปลูก ขณะนี้ยังอยู่ใน
ขั้นทดลอง และได้ทำอยู่ในภาคเชียงใหม่และทางอีสานแล้ว

นายเตียง ไชยภาค ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
ว่า ไม่ชักข้อ ๒ และข้อ ๓ ก็ไม่ถามอีก

ประธานสภาฯ กล่าวหาว่า กระทู้ถามของ ขุนชำนาญภาษา เรื่อง
ฐานะนายค่านศุงถากกร

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนราธิวาส กล่าวหาว่า
เจ้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวง การคลังว่า มีเหตุผล
ประการใดจึงได้ตั้งฐานะนายค่านศุงถากกรลงให้ ได้เงินเดือนขั้นเดิม
ซึ่งแต่ก่อนเป็นขั้นประจำแผนก

ขุนสมหารทิศะคดี รัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงการคลัง
กล่าวหาว่า รัฐบาลขอตอบว่าไม่ได้ตั้งฐานะนายค่านศุงถากกร แต่เดิมมิ
ได้มีตำแหน่งเป็นขั้นประจำแผนก บัดนี้ก็มีฐานะอยู่ในตำแหน่งเดิม

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา กล่าวต่อว่า
ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า เวลานี้ นายค่านั้น ได้ติดงเหลื่อ
๘๕ บาท ก็ติดง ๕ บาท ไซ้หรือไม๊ และอีก ๕ บาทนั้น เป็นเงินเพิ่ม
พิเศษไซ้หรือไม๊ สำหรับนายค่าน

ขุนสมุหการทึระคดี รัฐมนตรี ชี้แจงว่า การกระทรวง การคลัง
กล่าวต่อว่า ถูกต้องแล้ว อัตราที่ได้นั้นเป็นเสมือน ก็มีชั้นเกณฑ์เป็น
อย่างสูง แต่ ทจริง นายค่านนั้น มีอัตรา อย่างสูง เรียกว่าเสมือน ก็ได้
อัตรา ๘๐ บาท ในชั้นเสมือนเหมือนกัน แต่ระยะไหน มีอัตราเสมือนมี ๘๕
บาท จึงบอกให้อีก ๕ บาท

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา กล่าวต่อว่า
ข้าพเจ้าขอชี้แจงต่อไปว่า เรื่องกระทรวงการคลังรู้หรือไม๊ว่า พวกนาย
ค่านนั้นเสียใจ ถ้าเราจะเพิ่มเติมให้เขาเท่าเช่นเมื่อก่อนนั้น เป็นเงินให้
พิเศษ ทำให้การศุฎการ เวลานี้ รวงเร่ ส่วนกิจการของภาษีกมีคน
หนึ่งพาทของเขามาด้วยเหตุใด กระทรวงการคลังรู้หรือไม๊

ประธานสภาฯ กล่าวต่อว่า คือ เขาตอบแต่ในเหตุอันนั้น ตาม
ว่าลดฐานะหรือเปล่า เขาตอบว่าไม่ได้ลด ท่านจะถามอย่างนั้น เสียใจ
ไม่เข้าในร้อันนั้น

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา กล่าวต่อว่า
รัฐบาลก็รับอยู่แล้ว คือเงินเดือน ๘๕ บาท เพิ่มให้ ๕ บาท เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าขอชี้แจงจะจัดการในเรื่องอัตราให้ตั้ง ระเบียบที่เดียวไม่

ได้หรือ เวลานี้ต้องเบิกเงินเดือนเป็นสองชั้นสองตอนอยู่ จริงเช่นนั้นหรือไม่

ขุนต๋มหารทิตะคดี รัฐมนตรี ช่วยว่าการกระทรวงการคลัง กล่าวว่ามีบ้านเจ้าได้เรียนแล้วว่ามีหลายชั้น ไม่ใช่ชั้นเดียว ที่ท่านพูดนั้นเป็นชั้นสูงสุด ๆ เวลานี้เต็มย่นก็ไปได้ถึง ๘. ที่นี้จะปรับลงไป เต็มย่นเวลานี้ ๘ เป็นอย่างสูง ที่นี้ ๘ แล้วเราจะไปตัดเขาขึ้นไม่ควร จึงบอกไปให้อีก ๕ บาท เป็น ๘.

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่ามีเมื่อเป็นเช่นนั้นรัฐบาลรับอยู่แล้ว ๘. ต้องลดลงเหลือ ๘ บาท รัฐบาลจะปรับปรุงให้ดีขึ้นได้หรือไม่ ข้าพเจ้าขอให้รัฐบาลตอบว่าจะปรับปรุงให้ดีขึ้นเท่าเดิมได้หรือไม่

ประธานสภาฯ กล่าวว่ามี รัฐบาลตอบแล้วว่า เราได้ ๘ ไม่อยากจะให้ราคาทุนอีก ๕ บาท จึงเพิ่มให้เป็น ๘. รัฐบาลเราตอบแล้ว กระจุกถามของขุนคุรุการพิจิตร เรื่องการสอบแข่งขัน

ขุนคุรุการพิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดพิจิตร กล่าวว่ามี กระจุกถามของข้าพเจ้าว่าดังนี้ ก. ผู้ที่สอบได้ได้ประโยชน์क्रमุต ครบประถมและक्रमัชยม เหตุใดเมื่อจะเข้ารับราชการประจำตำแหน่งจึงต้องสอบแข่งขันชิงตำแหน่งเงินเดือนกัน ข. กระทรวงธรรมการไม่ถือว่า ครูที่กล่าวในข้อ ก. นั้น เป็นประเภทครูในวิชาการหรือประเภท

ใด ก. กระทรวงธรรมการจะไม่ยินยอมเปลี่ยนแปลงให้ครูประจำ
ภาคนี้ยืมบัตรครูอื่น ๆ เข้ารับเงินเดือนตามอัตราโดยไม่ต้องสอบแข่งขัน
ไม่ได้หรือ ง. ถ้านักเรียนฝึกหัดครูในบารุงเข้าสอบได้วิชาในหน้าที่
ครูได้แล้วเขาไม่ยอมสอบแข่งขัน รอไว้จนกว่ากระทรวงจะบรรจุ
ตำแหน่งเองเช่นนี้ กระทรวงธรรมการจะทำอย่างไรจึงได้ มีข้อผูก
พันกันได้ตามสัญญาเป็นหลายประการ

ขุนสุนทรวิจิตรศึกษากร รัฐมนตรี รักษาการแทนรัฐมนตรีว่า
การกระทรวงธรรมการ กล่าวดำ กระทรวงธรรมการขอตอบดังนี้
ก. เพราะเหตุที่จะต้องปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งกำหนดว่าถ้า
จำนวนผู้สมัครมีมากกว่าจำนวนตำแหน่ง ถ้ารับการบรรจุต้องทำ
โดยสอบคัดเลือก ข. ถ้าเป็นครู แต่ก็ไม่ถือว่าเป็นครูในวิชา การ
ค. เมื่อจำนวนผู้สมัครมีมากกว่าจำนวนตำแหน่ง การสอบคัดเลือกก็
เป็นวิธีที่ยุติธรรม ง. กระทรวงธรรมการก็จะบรรจุไม่ได้ และ
เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะไม่เรียกร้องสิทธิจากผู้ที่ได้รับทุนตามสัญญา

ประธานสภาฯ กล่าวดำ กระทั่งถามของนายแฉะ อัจฉนดิษณ์
เรื่องประศุระบายน้ำ

นายแฉะ อัจฉนดิษณ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสิงห์บุรี กล่าวดำ
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตราธิการว่า ตาม
ที่ได้แถลงนโยบายเรื่องการทำบารุง เศรษฐกิจภายใน & นี้เห็นว่า จะ
ได้ทำประศุระบายน้ำแต่ประศุหน้าระหว่างตำแม่น้ำน้อยกับคลองกระทุ่ม-

โพงซึ่งอยู่ในเขตจังหวัดสิงห์บุรี เขตภาคกลางเดิมมาเกือบ ๒ ปี ขอ
ทราบว่าจะสามารถไปแต่เพียงไร หากได้จัดการจะปริมาณได้
ใหม่ว่าจะเสร็จ พ.ศ. ไหน และรายจ่ายเป็นเงินโดยปริมาณสักเท่าใด

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา-
ธิการ กล่าวว่า กระทรวงเกษตราฯ ขอตอบว่า การที่จะจัดสร้างประตูลูก
ระบายน้ำ และประตูน้ำระหว่ง แม่น้ำน้อย และคลองกระทุ่ม โพงงนั้น
ทางการได้จัดการสำรวจแนวคลอง ตรวจสอบกำลังน้ำ ทำแผนที่บริเวณ
ที่จะทำการก่อสร้าง และวางแผนงานไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่
เนื่องด้วยการก่อสร้างตามโครงการนั้นจะคงใช้เงินเป็นจำนวนมาก
และเวลานี้การเงินยังไม่อยู่ในฐานะที่จะกระทำได้ รัฐบาลจึงได้รอ
การก่อสร้างไว้ชั่วคราวก่อน เมื่อใดการเงินอำนวยให้แล้ว รัฐบาล
จะลงมือกระทำทันที การก่อสร้างตามโครงการนั้นถ้าไม่ขอ
ปรับตัวอย่างใดแล้ว จะเสร็จภายในระยะเวลา ๓ ปี และจะคงใช้
จ่ายเงินเป็นจำนวนทั้งสิ้นประมาณ ๕๓๕,๐๐๐ บาท

ประธานสภาฯ กล่าวต่อว่า หมดยุคเก่าๆแล้ว. ญัตติเรื่องการ
แต่งตั้งสมาชิก ของขุนชำนาญฯ

ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา กล่าวต่อว่า
ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติ ขอให้ขอรับบังคับ ประชุมปรึกษา ของสภาผู้แทน
ราษฎรเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งมีหลักการดังนี้ คือขอให้แก้ไขข้อบังคับ
ข้อ ๑๒ วรรค ๒ เรื่องการแต่งตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร โดย

มีเหตุผลดังนี้ การที่จะแก้อะไรของบงคับชอนนั้น เพื่อให้ได้มาซึ่งสภา
 ผู้แทนราษฎรแห่งกายเป็นระเบียบเดียวกัน เพราะในข้อบังคับข้อ ๗๒
 วรรค ๒ นั้น มีความหมายกว้าง ซึ่งอาจจะมีความหมายไปหลายทาง
 เพราะในข้อบังคับนั้นพูดแต่ว่า ให้แต่งตั้งหรือเรียกตามสมัยนิยม
 ชื่อนี้แหละ จึงทำให้สมาชิกบางท่านเห็นว่ามีสมัยนิยมนี้ เห็นไปคนละ
 อย่าง แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการสมัยนิยมในเวลานี้ เรานิยมอะไรกัน
 จึงข้าพเจ้าใครจะให้ระเบียบเรียกร้อย เพราะเหตุว่ากิจการทุก
 อย่างซึ่งจะกระทำให้เป็นลุ่มรวมภาพนั้น ต้องมีเหตุผลมูล ถึง ๓
 ประการ คือ ๑. กายต้องเรียกร้อย ๒. ใจต้องบริสุทธิ์ ๓.
 ฉากเป็นอันดี จึงเรียกว่าลุ่มรวมภาพงดงาม คือพร้อมแล้วด้วยเหตุ
 ๓ ประการ กาย ฉาก ใจ เมื่อการปฏิบัติของเราต่างไปคนละทาง
 ไม่เป็นการเหมาะสมกับสมัยนิยมเวลานี้ แท้จริงข้อบังคับสภาผู้แทน
 ราษฎรนั้นไม่น่าจะต้องแก้ไขก็ได้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านสมาชิกยัง
 ไม่ทราบว่ามีสมัยนิยมนั้นเป็นอย่างไรอยู่บ้าง จึงจำเป็นจะต้องมีข้อบังคับ
 เพื่อให้ตระหนักเห็นว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้นจะต้องปฏิบัติเช่นนั้น
 ชอนถ้าเราจะพูดเล่น ๆ แล้ว ก็จะทำให้ข้าพเจ้าทำความขมขื่นออก
 กฏข้อบังคับ ปรับปรุงตัวเอง ชอนข้าพเจ้า ขอรับรองว่า จริงเช่นนั้น
 ข้าพเจ้าเป็นผู้ว่า อาจจะทำอะไรให้เห็นเป็นตัวอย่างกับคนอื่น ไม่
 อาจจะบังคับคนอื่นเขา จึงอยากจะบังคับตัวเองเสียก่อน ซึ่งท่าน
 สมาชิกทั้งหลายเข้าใจว่าการบังคับตัวเองไม่เป็นผลนั้น ข้าพเจ้าเห็น

ว่าเป็นการตกไป และการที่สมาชิกทุกคนถามถึงว่าเราทุกคนต้องเป็นผู้
รักชาติ คนที่รักชาตินั้นก็คือพร้อมไปด้วยองค์ ๓ ประการ เช่นที่
ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว คือ กาย วาจา ใจ การแต่งกายพร้อมเพรียง
นั้นแหละจะแสดงให้เห็นว่าเป็นการ รักชาติ เพราะจะพูดถึง ชาติแล้ว
ข้าพเจ้าจะขอร้องกล่าวถึงประวัติการณ์บ้างเล็กน้อย.....

ประธานสภาฯ กล่าวว่าการแต่งตัวไม่เกี่ยวกับการรักชาติ
ขอให้ท่านพูดแต่การแต่งตัว แต่งอย่างไรก็รักชาติทุกคน

รชนานาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวถึง ถ้า
เช่นนั้นข้าพเจ้าขอคัดค้านว่าทหารแต่งตัวนั้น เกี่ยวกับการรักชาติใช่
หรือไม่ ถ้าเช่นนั้นก็เกี่ยวกับการรักชาติเหมือนกัน จึงข้าพเจ้าขอ
ขอร้องกล่าวเล็กน้อย จะขอร้องกล่าวไปถึงประวัติการณ์เล็กน้อยว่า
บางคนถือว่าเจตนา เรานุ่งกางเกงกันเขาแบบคนอื่นมาใช้ แท้จริง
ข้าพเจ้าขอร้องยืนยันว่าคนไทยนั้น เคยใช้กางเกงมาแล้ว ซึ่งเรียกว่า
ต้นบพเตา เขาใช้ขาเล็กๆ เจตนาเราเห็นตัวอย่างเขาดี เพราะคน
ไทยนั้นชอบเอาตัวอย่างของคนอื่น เห็นอะไรว่าดีแล้วก็เปลี่ยนแปลง
ไปตามสมัยนิยม มีแต่ข้าพเจ้าจึงจะขอร้องตัวอย่างให้เห็นตามประ
วัติการณ์เล็กน้อยเท่านั้น ในคราวหนึ่ง ราชทูตของไทยได้นำพระ
ราชดำเนิน ไปจำเริญทางพระราชไมตรีกับกรุงลอนดอน ผู้แทนรัฐ
บาลคราวนั้นคือพระยาไมตรีสุริยวงศ์ ข้าพเจ้าจำไม่ใคร่ได้ จึงเข้าใจ
ใจว่าอย่างนั้น ได้มีหม่อมราชวงศ์ (กระต่าย) ได้ตามไปด้วย เป็น

เถรานุการไป จึงได้เขียนจดหมายเอาใ้เจดาคำแต่งตั้งไปเฝ้าคณินวิศตอ-
 เรียบ ข้าพเจ้าจำได้ชัดทีเดียวว่า เมื่อแต่งตั้งจะไปเฝ้าคณินวิศตอเรียบ
 นั้นทำอย่างไร จึงมีบทประพันธ์ไว้ว่า "ไค้ดอคไค้ดนั้บเพดออย่าง
 เพราเพริค แด่นประเดริฐคอร่ามงามใจหาย กิดด้นับดีแ่งทบทั-
 ทิมพราย คุยบคายเอกเอี่ยมธรรมเนียมไทย ฯลฯ" นี้แหละไทย
 เราได้ใช้มาแต่โบราณทีเดียวด้นับเพดอนั้น เราเห็นว่าวิธีที่ใช้ด้นับ
 เพดอเด็กไป ไม่นัก จึงใช้โตขึ้นหน่อย ไม่ใช่เอาอย่างของใคร
 ของเราที่แท้จริง ข้าพเจ้ามีความเสียใจอยู่หน่อยว่าสภาฯ เราควร
 จะเป็นผู้นำเขา นี้ไปปล่อยให้รัฐบาลนำเขาสั้นเอกไปได้ นี้ไม่ใช่
 ข้าพเจ้าความรัฐบาล ข้าพเจ้าแพ้ในคราวก่อนไปแล้ว อยากจะให้
 เป็นระเบียบหมด จึงข้าพเจ้าอยากจะทำอันดมาชิกทั้งต้องประเภท
 อย่างจริงใจว่า คงตั้งใจโดยสุจริต อย่าเห็นว่าเป็นของเล็กน้อยใน
 เรื่องการแต่งตั้ง การนุ่งผ้าพั้นนั้นด้วยงามดีเชียว ดีแดง ดีเหลือง
 ดีดำดีแต่ท่านจะทำ แต่เจดาคำทางหลุดท่านจะเคียดร้อน ข้าพเจ้า
 เคยเจาะในสภาฯ เมื่อเจดาคำคนกัน ท่านนุ่งผ้าพั้นทางหลุด ข้าพ-
 เจ้าโดนเขาถ่มท่าน เคยมีจริงหรือไม่มี นี่เป็นคดีความจริงจึงข้าพเจ้าใคร
 ชื่อนอนที่สุค อย่าริขอว่า หนึ่งแก่ อะไรที่ทำได้ ด้วยประการทั้งปวง
 จะเจดาคำเราเสียเจดามากมาย พุดถึงกรเสียเจดาคำในกรแต่งตั้งของ
 ดมาชิกสภาฯ การนุ่งผ้าพั้นคนเดียวบางที่นุ่งไม่ได้ต้องมีคนขึ้นมาฉุด
 ทาง ท่านดูซิว่าความลำบากเป็นอย่างไร จึงขอให้ท่านตั้งใจใคร่ครวญ

อย่างนี้กักความรำคาญใจ โดยไม่มีเหตุผล จึงรำคาญใจขอถอนใจไว้
หลังการเพื่อพิจารณาต่อไป

นายแทน วิเศษสมบัติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดปัตตานี กล่าวว่า
ความยุติธรรม ร้องเรียน ร้องบังคับการแต่งกายของตำรวจตำรวจบ้านรำคาญใจไม่
เห็นด้วย เพราะว่าการแต่งกายแบบดังกล่าวนี้ ถ้าหวั่นท่านที่เคยไป
ต่างประเทศหรือท่านที่อยู่ในวัยหนุ่มก็พอทำเนา แต่ถ้าผู้ที่ยังไม่เคย
ชมวัดต่างประเทศก็ หรือท่านที่ตกอยู่ในอายุแก่ก็ รำคาญใจเห็นว่า
ไม่ควรคิดจรรยาพลอยเห่อเหิมกับเราด้วย เด็ก ๆ เราจะตำว่าเราคนแก่
ทำตัวให้เกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเราเป็นคนไทย เราควรระ-
มัดถึงบรรพบุรุษซึ่งให้กำเนิดเรามาด้วยว่า ท่านมีเคยใช้หรือมีพบเห็น
แบบดังกล่าวเลย การแต่งกายแบบดังกล่าวย่อมแต่งได้ทุกคน ไม่จำเป็น
จะต้องใช้ ร้องบังคับ แต่งให้เป็นกฎระเบียบคร่อม แต่อาจควรแต่งแบบ
ดังกล่าวนี้แต่งได้ให้เหมาะสมแก่เทศะ ถ้าแต่งเดิมออกไปคงยุติกันเด็ก ๆ
เราอาจรำบ้ายศ หรืออวยกเป็นฝรั่งกับเราบ้าง เพราะแบบที่เรา
เดียนแบบต่างประเทศเขามา ทั้งเป็นการดินเบ็ดทองโดยไร้เหตุ เช่น
ตำรวจบ้าน มีจำนวนถึง ๓๕๐ คน คนหนึ่งแต่งตัวแบบดังกล่าวแล้ว
จะต้องมีอย่างน้อย ๓ ตำรับ ค่าผ้าและค่าจ้างราว ๆ ๓๐ บาท ตำรา-
ชิก ๓๕๐ คน ครั้งแรกจะต้องไร้เงินหมดไปไม่น้อยกว่า ๑๐ พันบาท
และยังจะต้องคิดดำรงไว้เสมอไป ในปีหนึ่งคงในราวหมื่นบาท และ
ผู้อื่นจะเขาอย่างเราอีก รวมผู้ที่จะเขาอย่างทั้งประเทศจะตกเป็นจำ-

จนเต็ม และจะต้องเสียค่าชักรีดเต็มไป จะใช้กอบขี้ตังเช่นผ้านุ่งไม่
 ได้ อีกประการหนึ่งคนไทยมีอาชีพในทางทอผ้าจนน้อยเนื้อต่ำใจ เป็น
 การคัดอาชีพและคิดของคนไทยโดยทางอ้อม อนึ่งถ้าเราเจ้าจำไม่
 ผิด ดูเหมือนเจ้าคุณนายกาไต่เคยประพันธ์แนะนำไว้ครั้งหนึ่งว่าคนไทย
 ต้องอุดหนุนไทย คนไทยต้องซื้อของไทย เหล่านี้เป็นต้น ถ้าเราแก้
 ข้อบังคับตามญัตตินี้แล้ว จะไม่กลับเป็นคนไทยอุดหนุนคนต่างประเทศ
 หรือ การปกครองของเราได้ เปลี่ยนจาก สมบูรณาญาสิทธิ ราชมา
 ประมาณเพียงอย่างเรา ๕ ปี นับว่ายังอยู่ในข่ายหัวเดียวคอ กิจการ
 ทั้งหลายก็ การแต่งกายก็ เราไม่ควรแต่งเกินไป หรือหย่อนเกิน
 ไปนัก เราควรถือสายกลางเป็นธรรมดา และบัดนี้ประชาชนกำลัง
 แสวงคืน และเพ่งเล็งทั้ง ชาวคราวแห่งนี้ ที่จะให้ข้าราชการใช้เครื่อง
 แบบชุดในปีใหม่ ประชาชนกำลังว้าวร้องเสียด้วยการอาชีพ ทั้งหนึ่ง
 ล้อพิมพ์วารสารก็ กิ่งกวดในการแต่งแบบดังกล่าวมกค...

ประชาชนสภา กล่าวหา ไม่ควรจะอ้างหนังสือพิมพ์ ขอให้พูด
 ในประเด็น

นายแทน วิเศษสมบัติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดปัตตานี กล่าวหา
 ว่าใช้ผ้าผูกคอ จนคับเกินไป เราควรจะใช้สายกลางๆ เสียจะดีกว่า
 ข้าราชการใช้เครื่องแบบชุดปีใหม่ ประชาชน กำลังว้าวร้องอยู่ และ
 ทั้งกิจการบ้านเมืองของเรายังคกอยู่ในฐานะที่ว้าวยังไม่เจริญ ถ้าเรา

ช่วยกันแก้เศรษฐกิจในประเทศของเราให้มีความเจริญยิ่งขึ้นในการ
เงินจะดีกว่าเราจะมาทำตัวอย่างให้ประชาชนพลเมือง เห็นในการที่เรา
คิดจืดเช่นนี้ ไม่เป็นการสมควร ไม่ใช่ราษฎรเดือดพลอกเราให้มานั่ง
ในสภาฯ เพื่อออกข้อบังคับสำหรับ แต่งกายแบบสากล ราษฎรเรา
เขาจะคิดว่าพวกเราเป็นคนเหลวไหล เห็นแก่ตัวจะประคัมในเรื่อง
การแต่งตัวดั่งงามเท่านั้น เวลาประชุมของสภาฯ วันหนึ่งคนราว ๒
พันบาท ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะเก็บเอาเรื่องไร้สาระในการ แต่งกาย
แบบสากลมากก่อกวนกันให้เสียเวลาโดยไร้เหตุ และโดยฉะเพาะญัตติ
นี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีประโยชน์อันใด เพราะญัตติเป็นการบังคับ จะนำ
ความทายนะมาสู่มรดกสมาชิกและประเทศชาติทั้งประเทศ ผู้เสนอ ชาติ
ความคิดและความระมัดระวังให้ รอบคอบแห่งผลได้ผลเสีย และใน
ขณะที่ท่านเสนอญัตตินี้บางที่ร่างกายของท่านจะไม่สมบูรณ์.....

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ขออย่าใช้คำนั้น ท่านต้องถอนคำ
นั้น คำว่าร่างกายไม่สมบูรณ์

นายแทน วิเศษสมบัติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดปัตตานี กล่าวว่
บางทีท่านจะพลั้งเผลอไป ขอถอน

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ท่านไม่ควร จะพูดเสียดี ควรจะพูด
ในประเด็น

นายแทน วิเศษสมบัติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดปัตตานี กล่าวว่
ท่านอาจจะพลั้งเผลอไป และสมาชิกในสภาฯ นี้ ประเภท ๒ ส่วนมากก็

เป็นนายทหารต้องแต่งกายเครื่องแบบทหารตามกฎหมาย และเมื่อรับ
หลักการแล้ว จะทำให้สมาชิกประเภท ๒ เคอร์วอน และเสียหายโดย
ไร้เหตุ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าสมาชิกผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายซึ่งเรา
เป็นผู้แทนราษฎร ไม่ควรรับหลักการอันนี้ไว้พิจารณาต่อไป

พระพิณจนากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ กล่าวต่อ เพื่อ
ประโยชน์ของผู้ฟัง ซึ่งอาจจะไม่ค่อยจะเข้าใจผู้เสนอญัตติให้ ต้นเข้า
ก็ผู้เสนอญัตติ ต้องการจะให้ทำงานทั้งหลาย แต่งกาย คือ เป็น สากล
หมายความว่านุ่งผ้าไม่ได้ บอกตรงๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้า
ซึ่งเป็นผู้หนึ่งไม่เห็นพ้องด้วยกับญัตตินี้เป็นอันขาด จะขออภิปรายให้
สภาฯ นทราบโดยเหตุผลดังนี้ เมื่อ.....

ร.ต. ดอน อองษ์โต ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าวต่อ
เกรงว่าจะผิดข้อบังคับ เพราะว่าญัตตินี้ ทำเหมือน นายทองอินทร์ บอก
คราวก่อนมี ๘ คน

ประธานสภาฯ กล่าวต่อ ไม่จำเป็น ญัตติแก้ไขข้อบังคับ ขอเชิญ
พระพิณจนากรพูด

พระพิณจนากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ กล่าวต่อ ทำ
ให้ข้าพเจ้ากำลังนึกว่าผิดข้อบังคับ แต่ไม่ได้ผิดข้อบังคับเลย เสียใจ
หน่อย เรื่องกำลังแต่นอย่างนี้ เสียใจข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วยเป็นอย่าง
ยิ่ง โดยเหตุผลดังนี้จะเรียนให้สภาฯ นทราบ ดังต่อไปนี้ การนุ่งผ้า
ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าเป็นการเสียหายอะไร ก็เดาที่ คณะรัฐมนตรีได้

เปลี่ยนการมุ่งผ้าเป็นการแข่งตากนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นพ้องด้วย และ
 ข้าพเจ้าอยากจะคัดค้าน แต่ไม่มีโอกาส เพราะว่าได้ผ่านไปแล้ว ที่
 มาต์ในสภานี้ ซึ่งข้าพเจ้ามีโอกาสดูคัดค้าน ความจริงข้าพเจ้าได้
 คิดไว้แล้วว่าควรจะได้ญัตติอะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งให้แต่งกายประกอบ
 ด้วยเครื่องที่ทำในประเทศของเราอย่างหนึ่งอย่างหนึ่ง หมายความว่า
 คนไทยจะต้องใส่หมวกเป็นของที่ทำในประเทศสยามและใส่เสื้อที่ทำใน
 ประเทศสยาม หรือมุ่งผ้าที่ทำในประเทศสยาม หรืออย่างหนึ่งอย่างใด
 หรือรองเท้าที่ทำในต่างประเทศ อย่างหนึ่งอย่างใด ข้าพเจ้าได้คิดไว้แล้ว
 แต่โดยเหตุที่ข้าพเจ้ามีงานมาก และเห็นว่าในเรื่องแต่งกายนี้เสียเวลา
 ฤดูกาลมาก ข้าพเจ้าจึงขอเรียนให้ทราบว่ามีวันที่ ๕ กันยายน พ.ศ.
 ๒๕๑๒ เราได้เสียเวลาในเรื่องแต่งกายนี้ ในเรื่องชนิดนี้ได้เสียเวลา
 ไปหลายชั่วโมง และลงท้ายเจ้าคุณนายกาทที่เคารพของเรา ท่านอธิร
 ทนไม่ได้ในเวลานั้น ข้าพเจ้าขออนุญาตท่านประธานสภา ได้กล่าว
 ตามคำของท่านเจ้าคุณนายกาทที่เคารพนับถือของเรา ตามคำของท่าน
 ท่านได้กล่าวอย่างนี้ “ นายกรัฐมนตรี กล่าวถึง ข้าพเจ้าได้
 ทราบ ข้าพเจ้าได้เห็นในสภาของญี่ปุ่น เราได้เจริญมาแล้วถึง ๖๐ ปี
 มีสภาฯ มาแล้ว แต่เขายังใส่กิโมโนและยังแต่งแบบสากลก็มี เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ความเป็นปึกแผ่น ของญี่ปุ่นไม่ได้ อยู่ที่เครื่องแต่ง
 ตัวเท่านั้น หัวใจเป็นสำคัญ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องที่ไม่
 ควรจะเอามาเป็นนิยมนิยาย เราจะให้คนนั้น แต่งยูนิฟอร์ม พวกนั้น

แต่ถึงสักใด คนนั้นเขาก็ บ้างคนนุ่งผ้าอะไรเหล่านี้ แล้วแต่ความสบาย
 กี่ตัวแล้ว ทรัพย์ของเขา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการ
 สมควรที่จะนำเรื่องเหล่านี้มาพูดกัน ควรจะแต่งสภาพกัณฑ์แล้วกัน ไม่คิด
 กับด้นมียนิม ค่อยยกเว้นทางเก่งจัน หรืออะไรอย่างนี้ ขออย่าให้มี
 ทางเก่งจันหรือได้วังเขามากแล้วกัน” นี้ตามคำของเจ้าคุณนวยก ๆ
 ที่เคารพของเรากล่าวเช่นนั้น คือ เราสภาพเรียบร้อย อย่างนี้แล้วกัน
 ตามคำพูดอย่างนี้ก็น่าฟัง ถ้าหากว่าจะไม่แต่งยนิมพอรุมบางทีเด็กได้ก็
 จะชดกชดก เช่น ทหารเป็นต้น บางทีจะต้องไปเปลี่ยนเครื่องใหม่อีก
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอตั้งข้อว่าแบบที่เป็นอยู่มีอย่างไรก็ตามแล้ว เห็น
 ว่าควรจะเป็นที่พอใจ ของคนทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ ทราบว่า ฟันของทั้ง
 หลายของข้าพเจ้าจะได้อภิปรายในเรื่องนี้มาก ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแต่ง
 ให้ดีภาว นี้ทราบอีกเป็นอันมาก แต่อย่างไรก็ตาม ก็ จะขอกล่าวถึงประ-
 โยชน์ของผ้านุ่ง ผ้านุ่งนั้นคือท่านผู้เสนาอัญตติบอกฉันว่า นุ่งคนเดียว นุ่ง
 ไม่ได้ ไม่จริงเลย ข้าพเจ้าไม่เคยให้ใครนุ่งเลย นุ่งเองแล้วแต่งได้
 เรียบร้อยด้วย จะเป็นด้วยผู้เสนาอัญตติไม่นุ่งผ้า บางทีเมืองของท่าน
 จะนุ่งแต่ได้วัง ไม่เคยนุ่งผ้าก็เป็นได้.....

ประธานสภาฯ กล่าวว่ อยากรู้แต่เพียงคดี

พระพิณจนากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ กล่าวว่ แล้ว
 อีกอย่างหนึ่งการนุ่งผ้าเป็นการตั้งเดิริมต้นคำของไทยในประเทศเรา
 เท ๆ ผาที่ข้าพเจ้านุ่งนั้นสนตะ ๕.๘๐ บาท ทอที่ต้นกำแพงจังหวัดเชียง-
 ใหม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะไม่ตั้งเดิริมต้นคำของข้าพเจ้าอย่างไรได้
 ต้องตั้งเดิริม แต่อีกอย่างหนึ่งผ้าไม่จำเป็นจะต้องไปจ้างเขาซัก

เราคิดถึงบ๊อบบี้เขาเด็กๆ ในบ้านก็ทำได้ การแต่งร่างกาย ข้อที่ ๑ ต้องไปจ้างเขาคิดรอกถามว่ามีร้านคนไทยที่ไหน คัดกัแห่ง แล้วมีร้านคนไทย ชักเสือกแห่ง เพราะฉะนั้นในเรื่องเช่นนี้ การแต่งกายนุ่งผ้าดีกว่า การแต่งกายแบบสากล ข้าพเจ้ามีอีกมากที่จะเรียนให้ที่ประชุมนี้ทราบ แต่โดยเหตุที่ยังมีสมาชิกอื่นจะพูดอีก

ร.ท. ทองคำ กล้ายโสภา ผู้แทนราษฎร จังหวัด ปราจีนบุรี กล่าวว่ ญัตติเรื่อง การแต่งกายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามที่ผู้แทนจังหวัดนครราชสีมาได้เสนอมานี้ ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย ถ้าหากว่าท่านสมาชิกในสภาฯ นั้น แต่งกายไม่เป็นระเบียบ ดังที่เป็นอยู่ ณ บัดนี้แล้ว ข้าพเจ้าการ ฝ่ายบริหาร ทั้งประเทศ ที่ถูก กฎหมายบังคับให้ แต่งกายให้เป็นระเบียบที่เราได้ ออกมาแล้ว จะพากันบ่นว่า ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นั้น เขาเปรียบ เห็นแก่ตัว ไม่แต่งกายให้เป็นระเบียบ นับประสาอะไรแค่เพียงท่านแล้ว ยังเขาเปรียบได้ ถ้าส่วนงานใหญ่ๆ ไตๆ จะไม่เขาเปรียบหรือ ก็เมื่อถูกหาว่า อย่างนั้นแล้ว เราจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน เราจะไม่อายหรือ เพราะฉะนั้นเพื่อน้องกันความอาย และเพื่อไม่ให้ข้าราชการฝ่ายบริหารครหาได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีทางรอดอะไร จำเป็นจะต้องรับญัตตินี้ไว้พิจารณา แต่ในที่ประชุมของวอร์ดอน ท่านสมาชิกทั้งหลาย ตลอดจน ท่านประธาน ฯ ที่เคารพด้วยว่า เรามาตั้งเรือดำเดียวกันเสียเถิดเพื่อรักษา ความพร้อมเพียงไว้ ความพร้อมเพียงเป็นสิ่งสำคัญอันจะต้องปฏิบัติสำหรับผู้นำของประเทศ และมีสมาชิกบางท่านวิตกว่าจะทำให้ การอาชีพของพลเมือง

เราบอกพระองค์ไปนั้น ขอให้ท่านส่งมาซีกทองคำทองคำของเรา
 ด้วยความตั้งใจหรือว่า ผ้าในทองคำของเราที่เปอร์เซีย อัน
 นั้นเป็นข้อสำคัญที่สุด ๕% ถึงหรือไม่ ผู้มาวงศ์ท่านมุ่งมาจากไหน มา
 จากต่างประเทศทั้งนั้น จริงอยู่เชียงใหม่มีผ้าม่วง แต่ข้าพเจ้าก็ไป
 เชียงใหม่ ตามแต่ที่ว่าไหมที่ไหน เราบอกว่าไปซื้อมาจากพม่า ที่
 จังหวัดปราจีนบุรีมีผ้า แต่ราษฎรจะทำผ้าขายก็ไม่ได้ ถ้าใครซื้อมา
 ขายแล้ว คนนั้น ออกขายแน่ ผ้าในทองคำคุณละ ๖๕-๗๕ ดอลลาร์
 เพราะฉะนั้น จะเกิดว่า พลเมืองของเรา ซากอาชีพนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็น
 ด้วยเลย ขอให้ไปดูในทองคำคุณเห็นว่า ผ้าที่ขายอยู่นั้นเป็นผ้าของ
 คนไทยหรือต่างประเทศ ขอให้ทุกคนด้วยเกียรติยศ ทุกคนด้วยความ
 จริง ทุกคนด้วยความซื่อตรง แล้วอีกประการหนึ่งในคราว เปลี่ยน
 แปลงการปกครองของญี่ปุ่นใหม่ๆ เอ็มเปอเรอเมชิ ได้ตั้งให้สวม
 เสื้อเดดทำงาน ให้สวมเสื้อแบบชาวยุโรปหมดทั้งนั้น แม้แต่ผมก็
 ตั้งให้ตัดหมวก นั้นเขาเปลี่ยนแปลงกันจริง ๆ ประเทศญี่ปุ่นจึงเจริญได้
 รุนเด่นสาส์น ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวถึง ญัตติขอ
 แก้ข้อบังคับของมณฑลราชธานี ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย ในชั้นเดิม
 ข้าพเจ้าได้แปรญัตติข้อบังคับไว้ว่าสวมกางเกง แต่ก็เกิด ทุ่มเถียง
 กันจน เจ้าวุฒนาถ กาท่านจะแจ้งว่าจะสวมอะไรก็ได้ ไซ้ผ้าพันเมือง
 ก็ได้ ดังนั้นจึงได้ ไซ้ผ้าพันเมืองเขามาที่ประชุมนี้ คงปรากฏ ที่เป็น
 อยู่เดี๋ยวนี้ แต่ว่าสำหรับการแต่งตัวนั้นแบ่งเป็น ๒ พวก เท่าที่ข้าพเจ้า

ได้สังเกตเห็นด้วยตาของตนเอง และเห็นอยู่เดี๋ยวนี้ พวกอายุคู่คุณข้าง
แก่ไปมากแล้ว ชอบนุ่งผ้าหางกระเบน เพราะท่านเหล่านั้นชอบออกออก
กับภรรยาให้ นุ่งผ้าหางกระเบน หรือคนใช้.....

พระรัตนธักราช กล่าวดำ ขอให้พูดในเรื่อง ขยายออกนอกทางไป
ขุนเด่นสวัสดิ์ ผู้แทนราษฎร จังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวดำ โทษของ
การนุ่งผ้า ข้างเจ้าจะช้อย่างนี้ ๑. จะต้องเสียเวลา อย่างน้อย ๑๐
นาที ไม่ใช่คนใช้ที่เป็นภรรยา ไม่ใช่ภรรยาที่คิดเอง ส่วนนางเงงข้าง
เจ้าขอแข่งขันว่า ข้างเจ้าจะให้เสร็จภายในนาทีเดียวได้ไต่ทันที ตรง
กับคำตลาคกล่าวดำ ถ้าหากว่าคนไทยสวมกางเกงหมดแล้วเงินจะออก
หมายความว่ากรรมกรไทยหากินกันเงินแล้ว นี่ก็เป็นข้อควรคิด ที่
คิดว่าแต่งแบบตลกนั้น เห็นว่า จะเป็นการเปิดช่อง และ จะทำให้ ต้นคำ
พจนเมืองตกต่ำไปนั้น ข้างเจ้าขอคัดค้านอย่างนี้ พจนเมืองตกต่ำมากที่
สุดก็คือภาคอีสานและภาคเหนือ ข้างเจ้าขอรับว่าจริง เชียงใหม่มี
บ้าง แต่การทอผ้า นั้น จะต้องใช้เวลาดังนี้ กึ่งผ้าม่วง ผ้ามี ลวดลาย
ทางกระรอก ๑. จะต้องเกลาเส้นไหม ๑๐ ชั่วโมง ๒. จะต้องย้อม
สีต่างๆ ให้มีลวดลายอีก ๑ ชั่วโมง ตากแดดอีก ๒ ชั่วโมงเป็น ๑๐
ชั่วโมง.....

พระรัตนธักราช กล่าวดำ นั้นเห็นจะเป็นเรื่องทอผ้า ทอผ้า ไม่ใช่
เรื่องแก้ชบั้งคัม

ขุนเด่นสวัสดิ์ ผู้แทนราษฎร จังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวดำ นั้น

เราแบบเศรษฐกิจต้องพึ่งไปก่อน รูปการจะเข้าแบบเศรษฐกิจว่ามี
 ประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์ มันต้องรวมปัญหาไปอย่างนี้ก่อน
 ประธานสภาฯ กล่าวคำ ขอให้รวมบริบทในข้อสำคัญ
 ขุนเดนาดีศักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวคำ ถ้าอย่าง
 นั้นข้าพเจ้าขอรวมบริบทอย่างนี้ การทำผ้าตลอดตายก็ดี ผ้าผองก็ดี ย่อม
 เสียเวลาการทำผ้าใหม่ดีราวๆ ขรรมนา อย่างข้าพเจ้าต้องยอมนี้ ราคา
 ราว ๒ บาทกว่าๆ ทั้งตัดแล้วก็เป็นราคา ๑.๕ บาท แล้วก็เป็น ดินค้า
 ที่ใช้ ได้เลย แปลว่าไม่ต้องเสียเวลาย้อมใหม่ ข้อนี้คืออยากจะพูด
 เมื่อก่อน ขอให้พูดอย่าง ผ้าข้าพเจ้านี้ทำได้ดี ใช้ได้ดีเหมือนกัน
 ไม่เปลืองด้วย คำถึงเศรษฐกิจแล้ว เขาถนอมมาก เวลาทำการงาน
 มุตกั่วที่เกิดขึ้นได้ด้วยเวลาประคิษฐ์ ที่ข้าพเจ้าเห็นว่าควรมันนึ่ง เนื่อง
 จากว่าข้าพเจ้ามองแล้ว ด้วยเหตุผลหลายประการ ก็คือ ประการที่ ๑
 ข้าพเจ้าได้ กล่าวแล้วว่า ความรวดเร็วจะผิดกันมาก แม้แต่โรงเรียน
 ขรรมนาดีศรีและการเมืองซึ่งจะเพาะบุคคลให้มีความรู้มัน ก็ได้ ออก
 ข้อบังคับวางไว้ว่าให้แต่งแบบต่างดัด ตั้งมันเป็นต้น ขอให้ท่านทั้งหลาย
 ได้ระลึกดูว่า คนเดียนมันบังคับกันหรือไม่ ใครบังคับ ยังนิยมกันไปเอง
 แล้วว่าถึงสมัยที่จะแต่งเช่นนั้น แล้วขอให้ท่านดูจำนวนผู้ที่มาฟังนั้น
 มีคนมุ่งมาไม่ถึง ๑ ใน ๕ ของคนมุ่งทางเก่ง การบังคับเช่นนั้นไม่เป็นการ
 แปลกประหลาด เรายังบังคับเราเอง แต่สำหรับผู้มาฟังนั้นแล้วแต่ใจ

สมัคร เราไม่บังคับถึงห้ามได้ เรายังบังคับเพราะพวกเราเท่านั้น การ
 แต่งตามเพศภาษาที่ไม่มีข้อห้าม เช่นอย่างแรกอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็เคย
 เห็นนุ่งได้รั้งขึ้นมา หรือจะเอาผ้าโพกหัวก็ทำได้ แม้แต่ข้อบังคับรอง
 ทหารก็ไม่ห้าม ข้าพเจ้าเห็นว่า การที่ทอผ้าชาวใหม่พื้นเมืองนั้น เป็น
 การง่ายกว่าการทอผ้าม่วง จึงเห็นด้วย ไม่เป็นการทำให้ราคาสินค้า
 พื้นเมืองตกไป ทนการที่ข้าพเจ้านิยมเช่นนี้ ข้อสำคัญที่สุดที่ข้าพเจ้า
 ชอบก็คือความรวดเร็ว ทนการ ทนลมมียนิม แต่การเดินเห็นหรือ
 การนั่งนอนก็ได้ โดยสะดวก ชอบอีกด้วย การนุ่งผ้าจะไปไหนเวลา
 นั่งงอก็ต้องจับก้น จะลุกขึ้นก็ลุกง่าย ๆ กับภริยาผู้หญิง ดึกดื่นดั่ง
 ไม่สมกับที่เป็นชายชาติทหาร ต้องโอ้อ่าโง่งนางจึงจะชอบ ข้าพเจ้า
 เห็นว่าดังนี้ ควรรับหลักการ

ขุนอินทรภักดี ผู้แทนราษฎร จังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวว่่า เท่า
 ที่ข้าพเจ้าได้ฟังการของผู้เสนอและฝ่ายสนับสนุนแล้ว ไม่ได้ปรากฏ
 เดี่ยวว่า การแต่งกายที่เรา กระทำมาแล้วในข้อบังคับเท่านั้น มีการเคียด
 ร้อนอย่างไรก็หาไม่ ซึ่งสรุปความได้ เป็นอย่างเดียวว่า การแต่งกาย
 คือไปนุ่งผ้าและผู้สนับสนุนต้องการอยากจะให้แต่งเป็นระเบียบเดียว
 กันเท่านั้นเอง ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยผู้หนึ่งในญัตตินี้ โดยมีเหตุผล
 พอที่จะชี้ให้เห็นว่า ถ้าเราแต่งกายกันตามแบบใหม่ คือแบบสากล
 ซึ่งผู้เสนอ ๆ มาแล้ว จะกระทบกระเทือนถึงการทอผ้า อันเป็นอาชีพของ
 พลเมืองของเรา ซึ่งได้ทำอยู่ให้ตัวค่อยหรือเลิกกันไปเสีย ถึงแม้ว่า

ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้ถามในข้อนี้ว่า ในขณะนี้แม้ในท้องตลาดของเราก็กไม่มีสินค้าไทยออกไปจำหน่ายมากมายเช่นนั้นจริง ข้าพเจ้าขอรับว่าเป็นความจริงเช่นนั้น เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าคนไทยเราไม่นิยมใช้ของไทย เมื่อเช่นนั้นแล้วไทยเราจะทำสินค้าขึ้นได้อย่างไร ถ้าหากเราทุกคนทั้งประเทศซื้อของไทย แม้ต่างประเทศจะขายถูกอย่างไรเราก็ไม่ซื้อ ดองคูน ไทยเราจะทำได้หรือไม่ การทอผ้าของไทยเรานั้นเป็นขั้นใหญ่ของการอาชีพของพลเมือง ซึ่งรัฐบาล และสภาชนก็ยังไม่พยายามอย่างยิ่งในอันที่จะส่งเสริมเศรษฐกิจของชาติให้เจริญ เช่นนี้จะเป็นการสมควรแล้วหรือ ด้วยเหตุนี้แหละข้าพเจ้าจึงไม่เห็นควรที่จะแก้ออบงคับเรื่องนี้ และในการแต่งกายนี้ เราได้พูดกันมากมายในเวลาปฐกษัตริย์ของบึงคับ ข้าพเจ้าเห็นว่าเราได้พูดกันในเรื่องนี้มาก และขณะนี้ไม่ควรที่จะพูดอะไรกันต่อไปอีก ข้าพเจ้าจึงขอจึงขอเสนอให้สมาชิกคนเดียวที่ถามว่าเราไม่ควรรับहतถการ ข้าพเจ้ามีความเห็นดังนี้

ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี กล่าวถึง ในเรื่อง การนุ่งผ้าก๊อ ก การแต่งแบบต่างดัดสมัยใหม่ก๊อ ก ข้าพเจ้าได้รู้ ดีกมาตั้งแต่เคยเหมือนข้าพเจ้าเรียนหนังสือรู้ ดีกมาเสียแล้ว รู้ ดีกมาแต่ก่อนทันทีทีเดียว คือการรู้ ดีก ๆ เพราะเหตุใด รู้ ดีกว่า พวกเราหนุ่ม ๆ มาทำให้คนต่างชาติเขาถูก คือถูกด้วยเหตุใด ถ้าท่านเห็นการคนไม่รู้จักไฟท่านจะรู้ ดีกว่าเขาเขาเรา ด้วยเหตุใด คือ การคน มีทางอยู่ทุกที่คนต่างแดน ขอประทานโทษผู้ที่เบงเจ๊กกมีทางอยู่ทุกที่ ทนทางทุกที่ กชนไปจับทางทวด

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ขอให้ผู้คดีให้ภาพ จะพยายามไป

จนพิเคราะห์คดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น กล่าวว่ ที่นทาง
อยู่ที่คดีทำไม่จึงขึ้นไปจับทางที่หัวเขื่อน ที่น ประเทศจีนพอเห็นการคุ้ม
เขื่อน จึงตั้งตบเทียบหมดเลย จึงเคยแต่งตัวแบบต่างด ^{๕๕} ที่น การแต่ง
แบบต่างดทำไม่เราจะแต่งไม่ได เราจะไม่แต่งแบบเท็กซัสได้ หรือ
จะมุ่งมาพื้นเมืองก็ได้ ในที่ประชุม หรือ เรา ยังอยาก จะให้มีทางอยู่
อย่างที่เขาเจ้าได้เคยเห็นการคุ้มมา ทำไม่เราจะแต่งแบบต่างดไม่ได
หรือ แล้ววันนี้เขาเจ้าไม่ได้แต่งมา แต่ความจริง เมื่อแต่งมาด้มาซัก
ถามว่าซื้อที่ไหน มีขายอีกหรือไม่ ส่วนที่มีด้มาซักพบว่เราจะซื้อแค่
ดินค้าของเราที่ทำขึ้น ท่านจะไป แอนด ดินค้าเขาหรือ ท่าน ก็ทำผิด
ต่างดสัญญาะนะซี ซึ่งได้มีต่างดสัญญาไว้แล้ว ท่านพูดเขื่อนก็ไม่ใช่
เพราะฉะนั้นแบบที่ท่านชวนานาญ ๖ ยื่นขึ้นมานั้น เขาเจ้าเห็นด้ก็เคยอ น
เขาเจ้าหากการคุ้มไม่ได ถ้าหาได้จะนำมาแสดงให้ท่านดูก็เคยอ เพราะ
ฉะนั้นเขาเจ้าขอให้ลงมติ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ นายหอมจันทร์ อัมมโนวิจารณ์ รับรอง

ค. ยู่เกียง ทองดงยา ผู้แทนราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี กล่าว
ว่ ในเรื่องการแต่งกายนี้ไม่เป็นสาระ สำคัญในสภาผู้แทนราษฎร
ซึ่งจะต้องประชุมปรึกษากันให้เสียเวลาไปโดยใช้เหตุ การแต่งกาย
จะต่างดหรือไม่ต่างดก็ไม่ทำให้ปัญหา เด็ดประการใด เพราะฉะนั้น
เขาเจ้าจึงเสนอญัตติค่อนให้ยกญัตติขึ้นชั้นปรึกษา

นายทองอยู่ พนมพินันต์ นายแทน วิเศษสมบัติ รับรอง
ร.ท. ทองคำ คล้ายโอภาส ผู้แทนราษฎร จังหวัดปราจีนบุรี
กล่าวว่า เมื่อเงินเดือนขึ้นก่อนแล้ว

ประธานสภาฯ กล่าวว่า เขาเสนอค้างไว้แล้ว ผู้ใดเห็นว่าควร
จะยกเงินเดือนขึ้นปรึกษา ไปรศยมมอธรรน

มีสมาชิกรายกมือ ๕๒ ท่าน

ร.ท. ถัด รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎร จังหวัดพัทลุง กล่าวว่า
ข้าพเจ้าเกรงว่าจะผิด เพราะถ้าในข้อบังคับให้มีค่าเขาอนุมัติหลังขึ้น
ก่อน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ถามแล้ว ผู้ใดไม่เห็นด้วย
คือว่าไม่ควรจะยกเรื่องขึ้นปรึกษา ไปรศยมมอธรรน

มีสมาชิกรายกมือ ๕๑ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่า เป็นอันว่าอนุมัติขึ้นเป็นอันระเบียบไป ร่าง
พระราชบัญญัติโอนที่ดินให้แก่บริษัทบ่อนฮ้างแดง จำกัด พิจารณาเป็น
วาระที่ ๒ เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ อ่าน มาตรา ๓ มาตรา ๔ ไม่มี การแก้ไข
มาตรา ๕ มีการแก้ไข

ร.ท. เนตร พนมพินันต์ ประธานกรรมาธิการ กล่าวว่า การ
ที่แก้ไขในมาตรา ๕ เป็นการแก้ไขตามพระราชบัญญัติ ที่ได้ ออกไป
แล้วหลายฉบับ เพื่อให้เป็นแบบและระเบียบเดียวกัน และให้จ่ายแก่
การพิจารณาของสภาฯ นี้ เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องเล็กน้อย และหลักการก็มี
อยู่เต็มตามรูปแล้ว หวังว่าสภาฯ นี้คงจะให้ผ่านไปได้ โดยสะดวก

เดชาภิการสงภาฯ อ่าน มาตรา ๕

ประชาชนสงภาฯ กล่าวว่ หมดวาระที่ ๒ แล้ว พิจารณาเป็น
วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าควรระออกพระราชบัญญัติบังคับได้ โปรดยก
มอชน

มีสมาชิกรวมพร้อมเพียงกัน

ประชาชนสงภาฯ กล่าวว่ เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัติให้
ออกใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ ร่างพระราชบัญญัติ เวนคืน อสังหาริม
ทรัพย์ เพื่อสร้างทางจากบ้านกด้วย ถึง บ้านบางกะปิ อำเภอ บ้านเข้
จังหวัดคดพบรี พุทธศักราช ๒๕๑๑ พิจารณาเป็นวาระที่ ๒

นายสงว่สง ศรีวิโรจน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดคดพบรี กล่าวว่
เรื่องนี้ร้าพเจ้าจำเป็นจะต้องเรียนให้ทราบ คือเมื่อสงภาฯ ได้รับหลัก
การแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้แล้ว ภายหลังจากมา ร้าพเจ้าได้รับโทร-
เลขจากผู้แทนตำบล จากสมาชิกรัฐสภาจังหวัดยื่นยื่นเรื่องการกระทำของนาย
บิดเฮงไปในทางที่ผิดคือล้มปทานและทำให้เกิดการเสียหายอย่างมาก
มาย แต่ปัญหาอันนี้เป็นปัญหาในเรื่องการล้มอาัยล้มปทาน.....

ประชาชนสงภาฯ กล่าวว่ นี้พิจารณาในวาระที่ ๒

นายสงว่สง ศรีวิโรจน์ ผู้แทนราษฎร จังหวัดคดพบรี กล่าวว่
ขออนุญาตพูดท่นอยเดียงเท่านั้น เพราะว่เป็นเรื่องเกี่ยวเนื่องกัน ก่อน
หน้าที่จะผ่านวาระที่ ๒ ที่ ๓ ร้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบด้กเล็กน้อย

ประชาชนสงภาฯ กล่าวว่ พิจารณาเป็น วาระที่ ๒ ไม่เหมือน

กับวาระที่ ๑ คือว่าตามที่ผู้แปรญัตติหรือ กรรมการแก้ไขถึงจะ
มาพูดกันได้ เรื่องนั้นควรจะอยู่ในวาระที่ ๑

นายสว่าง ศรีวิโรจน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดคอดพบรี กล่าวว่่า ไม่
ได้ขอให้รับหลักการ หรือไม่ได้ขอให้ผ่าน แต่จำเป็นจะต้องเรียนให้
ทราบ ขอให้ท่านประธานฯ พึง ว่า จำเป็น จะต้องเรียนให้ทราบใน
เรื่องนี้ ก่อนที่จะได้ผ่านไปขออนุญาตเรียนให้ทราบหน่อยเถิดท่าน
ปัญหาในเรื่อง การก่อสร้างสัมปทานนั้น เป็นคนละเรื่อง กับการ รับหลัก
การแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ แต่อย่างไรก็ดีราพเจ้าได้มอบเรื่องราว
ให้กระทรวงมหาดไทยแล้ว หวังด้วย ความรอบคอบ ของ กระทรวง
มหาดไทย คงจะได้ พิจารณา ใน การ คือ สัมปทาน ของ นายบัวเฮงเป็น
อย่างนี้

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า เป็นเรื่อง ที่จะต้องพูดกับ กระทรวง
มหาดไทย เพราะว่่ามันกำลังพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติซึ่งเป็นวาระที่
๒ ตามข้อบังคับว่าจะพูดได้ ก็เพราะที่นี้ การแก้ไข หรือที่แปรญัตติได้
เท่านั้น เพราะฉะนั้นขอให้มันเป็นไปตามนั้น เรื่องที่ท่านพูดนั้นเกี่ยวกับ
กระทรวง มหาดไทย ท่านแจ้งทาง มหาดไทยได้ ไม่ใช่หน้าที่ ของ
กรรมการ

นายแช่ ยูนพันธ์ กรรมการ กล่าวว่่า พระราชบัญญัติเงิน
คินอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางจากบ้านกุดด้วยถึงบ้านบางกะพ อำเภ
บ้านเขว่ จังหวัดคอดพบรี พุทธศักราช ๒๔๘๘ น ๘สภาฯ ได้ลงมติรับหลัก

การแล้ว และได้สั่งให้กรมการไปพิจารณา คณะกรมการ
ชุกได้แก้ช้อยคำในคำปรารภบ้างเล็กน้อย แต่ว่าคงอยู่ในหลักการ
เดิม ถ้อยคำในมาตราอื่น ๆ ก็ยังมีแก้ช้อยคำบ้าง ในมาตรา ๕ ก็เพียง
๕ คำ ไม่ใช่แก้หลักการ ของพระราชบัญญัติไปเป็น อย่างอื่น คณะ
กรมการนี้ หวังว่า สภา ฯ คงจะให้ผ่านไป โดยไม่มีการ รั้งของ
อย่างไร

นายเนย สุจิมา ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
ว่า ข้าพเจ้าก็มีความใจที่จะให้ผ่านได้ แต่ว่า คำปรารภนี้ ข้าพเจ้าอ่านแล้ว
ไม่เข้าใจเลย ไม่รู้ไปกล่าวร่างที่รัฐบาลร่างมา ร่างรัฐบาลกล่าวเหตุ
ก่อนแล้วกล่าวผล แต่ร่างของกรมการกล่าว ผลแล้วจึงไปกล่าว
เหตุเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ควรจะยื่นตามร่างของรัฐบาล

ขุนเสนาบดีคดี กรมการ กล่าวหา เหตุที่ได้แก้คำปรารภ
นี้ก็โดยที่ร่างเดิมไม่ชัดเจน คือกล่าวเหตุว่าดังนี้ โดยที่สภาผู้แทน
ราษฎรลงมติว่า นายบัวเฮง มียะสุวรรณ ผู้ได้รับสัมปทานสร้าง
ทางจากบ้านหมี่ถึงอำเภอโคกสำโรง แล้วก็ขอสัมปทานที่ว่าควรจะ
ให้นายบัวเฮง คณะกรมการนี้ไม่เห็นด้วยเพราะไม่ใช่มติของ
นายบัวเฮง เป็นมติของที่ประชุม จึงเขียนว่าโดยที่สภาผู้แทนราษฎร
ลงมติว่าเป็นการสมควร ที่จะให้ มีการ เจนคิน ฮัดสันหาพิมพ์ แต่
ข้างด้วยเหตุนายบัวเฮงเช่นเดียวกัน เป็นแต่ว่าสัมปทานประโยชน์ของ
หนึ่งต่อเท่านั้น คือว่าเขาขอคืนมาได้หลัง พุทถึงผลแต่ก็มาถึงเหตุ

เท่านั้น และให้เข้ากับแบบ เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่เคยออกเลย
 ที่สภาฯ นั้นจะออกก็ได้ ให้เป็นแบบ แล้วคณะกรรมการอื่นๆ ก็มัก
 จะค้นคว้าหาแบบที่ได้ออกมาแล้ว ถ้าเราจะให้เป็นไปตามเดิม ก็
 เสียแบบไปเล็กน้อย คณะกรรมการเห็นว่าที่แก้แล้วก็ไม่เสียหาย
 ทีเดียว มิใช่เป็นหลักการอย่างหนึ่งอย่างใดหาไม่ได้ ถ้าท่านผู้ใด
 แล้วข้อความจะส่งต่อด้วยดีกว่าเก่ามากมายทีเดียว ขอท่านผู้ใด
 พิจารณาให้ละเอียดถี่ถ้วน ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะมีข้อเสียหายอะไร
 จึงควรที่สภาฯ นั้นจะให้ผ่านไปได้แล้ว

นายเนย สุจีมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
 ที่ข้าพเจ้าคัดค้านนั้นมีความประสงค์แต่เพียงว่าควรจะต้องถึงเหตุ
 ก่อนแล้วค่อยกล่าวถึงผล จึงจะถูกต้อง นั้นมากกล่าวถึงผลแล้วไป
 กล่าวถึงเหตุเป็นการไม่สมควร คณะกรรมการก็รับรองแล้วว่า
 ร่างรัฐบาลนั้นแก้หรือไม่แก้ ก็คงอย่างเดี๋ยวนั้น เพราะฉะนั้นถ้าหาก
 ว่ากรรมการไม่แก้จะเป็นอย่างไร

ประธานสภาฯ กล่าว ว่า ถ้าท่านต้องการจะแก้ ก็ต้องแปรญัตติ

นายเนย สุจีมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
 ที่ข้าพเจ้าขอเสนอแล้วควรให้คงไว้ตามร่างเดิม เพราะร่างเดิมของ
 รัฐบาลกล่าวถึง เหตุแล้วจึงกล่าวถึงผล ซึ่งได้ความชัดดีกว่าของ
 กรรมการที่ได้แก้ไขมา

ขุนเสนาบดีดี กรรมาธิการ กล่าวว่ามีใครรับรอง แปลว่า
พูดเฉยๆ ตกไป

นายเนย สุจิตมา ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าวว่ามี
ไม่จำเป็นจะต้องรับรอง

นายเตียง ไชยกาต ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี กล่าว
ว่า กรรมาธิการแก้ เมื่อมีสมาชิกคัดค้านว่าไม่ควรแก้ ไม่ใช่บัญญัติ
หาแปรญัตติไม่ต้องมีใครรับรอง

ประธานสภาฯ กล่าวว่ามีผู้ใดเห็นว่าควรจะได้ตามร่างเดิม
โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๐ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่ามีผู้ใดเห็นว่าควรจะได้ตามกรรมาธิ-
การ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๕ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่าเป็นอันว่าแก้ไขตามกรรมาธิการ
เดชาธิการสภาฯ อ่าน มาตรา ๓ มาตรา ๒ มาตรา ๑ ไม่มี
การแก้ไข มาตรา ๔

นายทองอยู่ พุ่มพัตน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดธนบุรี กล่าวว่ามี
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณผู้แทนธนบุรีเป็นห้อง
มาก เพราะฉะนั้นถ้าจะออกไปแล้วอาจจะทำให้ประชาชนเดือดร้อน
กันมาก

ประธานสภาฯ กล่าววา นี่เป็นการพิจารณาวาระที่ ๒
เดชาธิการสภาฯ อ่าน มาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข

ร.ค. ดอน ดวง โค ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าววา
ถึงวาระที่ ๓ แล้ว ในวาระที่ ๓ นั้นข้าพเจ้ามีความขอใจที่ผู้แทนดพบรี
ได้อย่างเหตุผลมา บางทีอาจจะไม่ออก อาจจะระงับกฎหมายนี้ไว้
ก่อนก็ได้ เพราะวาระที่ ๓ ถ้าสภาฯ ไม่เห็นชอบด้วย กฎหมายนี้ก็
ออกไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะฟังความเห็นของผู้แทนดพบรี
ว่าเคือควรอันอย่างไร

ประธานสภาฯ กล่าววา พิจารณาวาระที่ ๓ ก็มีอยู่อย่างเคือ
ว่า ควรจะชอกกฎหมายหรือไม่

ร.ค. ดอน ดวง โค ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าววา
ก่อนที่จะวินิจฉัยว่ากฎหมายนี้ควรจะชอกหรือไม่ ถ้าหากว่ามีเหตุที่
ผู้คัดค้านแต่ถึงถึงฟังเหตุผลคัดค้านนั้นก่อน ข้าพเจ้าเห็นคังน

นายสว่าง ศรีวิโรจน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดดพบรี กล่าววา
พระราชบัญญัติ เวนคัน อสังหาริมทรัพย์ ฉบับนี้ เกี่ยวถึงเรื่องการค้า
ขายดัมปทานคือไป เพราะเหตุว่าเมื่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ออก
ไปแล้ว ก็เป็นทางที่รัฐบาล ค้าริว่าจะควรต่อขายดัมปทาน หรือไม่
บัญญัติว่าราษฎรได้ร้องเรียนข้าพเจ้าเป็นปัญหาเกี่ยวแก่การค้าดัมปทาน
ทนายบิวเฮงโคไปปฏิบัติไปแล้วในการทำถนน เพราะฉะนั้นก็เห็นว่าการ
ที่จะเรียนให้สภาฯ นทราบก่อนที่จะออกพระราชบัญญัติฉบับนี้.....

ประธานสภาฯ กล่าววา ท่านเห็นชอบให้ชอกหรือไม่ ปัญหา

วาระที่ ๓ ควรจะออกหรือไม่ออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ ประกันกัน
เท่านั้น อย่างอื่นก็ว่ากันมาแต่

นายสง่าง ศรีวิโรจน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดพตะบุรี กล่าววา
ออกหรือไม่ออกข้าพเจ้ามีเหตุผลจะพูด ฟังเหตุผลกันก่อน คือหลัง
จากพระราชบัญญัตินี้ที่สภาฯ ได้รับหลักการไปแล้ว ได้มีราษฎร
ร้องมายังข้าพเจ้าโดยโทรเลขบ้าง โดยมีหนังสือเป็นคำร้องบ้าง
ของสมาชิกสภาจังหวัดข้างเขตถึงการ กระทำของนายมัวเฮง เป็น
การเสียหายในการกระทำสัมปทานนี้ เพื่อให้รัฐบาลพิจารณาที่ ในการ
ที่จะต่ออายุสัมปทานให้แก่ นายมัวเฮงหรือไม่ ความธรรมดาเมื่อพระ
ราชบัญญัตินี้ออกไปแล้ว รัฐบาลก็น่าจะต่อสัญญาให้ ข้าพเจ้าได้
ทราบภายหลังว่าจะต่ออายุอย่างช้าราวกลางปี พ.ศ. ๒๕๒๘ เพราะ
ฉะนั้นในการที่ราษฎรร้องเรียนมายังข้าพเจ้าฯ จึงได้นำคำร้องทั้งหมด
ยื่นต่อกระทรวงมหาดไทยไปแล้ว ข้าพเจ้าหวังใจว่ากระทรวงมหาด
ไทยคงจะได้พิจารณาโดยรอบคอบในการที่จะต่ออายุให้กับนายมัวเฮง
หรือไม่ ข้าพเจ้าขอพูดแค่เพียงเท่านี้

ประธานสภาฯ กล่าววา พิจารณาวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าควร
จะออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้บังคับได้ โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ กล่าววา เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ให้
ออกใช้บังคับเป็นกฎหมายได้

ที่ประชุมหยุดพักเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมต่อไปเวลา ๑๗.๓๓ นาฬิกา

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า พิจารณาต่อไป ร่างพระราชบัญญัติ
จัดระเบียบเทศบาล แก้วไรเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๕๒๘ ของนายไฉฉ
นายไฉฉ อินทรประชา ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุดรธานี
กล่าวว่่า พระราชบัญญัตินี้ไม่ได้แก้ ไรหลักใหญ่ในพระราชบัญญัติ
จัดระเบียบเทศบาล เป็นแต่แก้ ไรเปลี่ยนแปลงถ้อยคำในมาตรา ๕๖
ให้มีลักษณะเป็นบทบังคับให้กรรมการจังหวัดต้องไปประชุมในสภาฯ
จังหวัด ซึ่งตามพระราชบัญญัติเดิมบัญญัติว่่า กรรมการจังหวัดยอม
มีสิทธิไปประชุมในสภาจังหวัดได้ หมายความว่า จะไปประชุมก็ได้
ไม่ไปประชุมก็ได้ ตามใจสมัคร ดังนั้นเห็นว่่ายังไม่เป็นการถูกต้องดังนี้
เพราะเหตุที่จังหวัด ซึ่งก็เพื่อ จะได้ มีการควบคุมคณะกรรมการ
จังหวัด โดยปริยาย เช่นตามพระราชบัญญัติให้ สติขี้แก่งมาชิกสภา
จังหวัด ที่จะตั้งกระทู้ถาม คณะกรรมการ จังหวัด อันเกี่ยวกับ การงานใน
หน้าที่ได้ เมื่อคณะกรรมการจังหวัดมีหน้าที่ที่จะต้องผูกพันอยู่กับสภา
จังหวัดเช่นนี้แล้ว แต่ตามพระราชบัญญัติใช้คำว่่า มีสิทธิที่จะไป
ประชุม คืออาจจะไม่ไปประชุมก็ได้ เพราะฉะนั้นการงานในสภา
จังหวัดก็ย่อมจะดำเนินไปไม่ใคร่สะดวกนัก แต่อย่างไรก็ดี การ
แก้ ไรครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้ เรียบแล้วว่่า เป็นการแก้ ไรเพียง เด็กน้อย
บางที่ข้าพเจ้าอาจจะทำ ความตกลงกับรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทยได้
จึงขอให้ท่านแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้

น.ค. หลวงข้าราชการสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย กล่าวว่่า ในเบื้องแรกข้าพเจ้าขอข้แจงถึงพระราชบัญญัติจักรเบียบเทศบ้าต พุทธศักราช ๒๕๑๖ เดียวก่อนว่่า พระราชบัญญัติจักรเบียบเทศบ้าต น้ได้ ว้างขึ้น และได้ เริ่มทดลองใช้เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคมบ้ัน และในการทดลองใช้ ก็เป็นแต่เพียงว่่าปลุกให้คนขึ้นจากสภาพสุภำภิบาตมาเป็นเทศบ้าต เพราะฉะนั้นจึงยังไม่สามารถที่จะสังเกตผลได้ว่่า พระราชบัญญัตินี้ควรจะแก้ไขเพิ่มเติมที่ไหนเพียงใดหรือไม่ แต่ทว่่าเห็นจะเป็นที่แน่นอนว่่าเมื่อได้จัดตั้งเทศบ้าตเป็นเวลานานพอสมควร แล้ว พระราชบัญญัติ นี้คงจะต้อง มีการแก้ไขเพิ่มเติมขึ้นอีกตามสมควร เพื่อให้การงานเป็นไปค้ด้วยดี โดยเฉพาะ ว้างพระราชบัญญัติซึ่งท่านสมาชิกสภา ว้่าผู้หนึ่ง ได้ เสนอขึ้นมาบ้ันก็มีข้อที่เห็นว่่าอาจจะทำได้ โดยไม่ต้องแก้ไขพระราชบัญญัติ ซึ่งจะเป็นการหุยมหุยมเกินไป ก็คิดว่าเราควรจะแก้ไขเสียในคราวเดียย เว้นได้แต่เป็นปัญหาใหญ่ ซึ่งจะรอไม่ได้เช่นนั้น ก็ควรอยู่ โดยเฉพาะในข้อที่ขอแก้ไขนั้นก็มีย่ว่่า แทนที่จะให้คณะกรรมการจังหวัดมีสิทธิไปประชุม นั้น แก้เป็นว่่าต้องให้ ไปประชุม ในเรื่องนี้จะเพราะว้่าราชการสังกัดกระทรวงมหาดไทยนั้น ได้มีค้่าตั้งอยู่แล้วว่่าต้องไปประชุม เพราะเป็นหัวหน้า ในคราวประชุม ว้่าห้ดวงประจำจังหวัด เมื่อต้นบ้ันก็ได้มีมติกันว่่า ว้่าราชการในสังกัดกระทรวงมหาดไทยต้องไปประชุม แต่เพื่อให้ได้ผลดีตามมุ่งหมายของท่านสมาชิก กระทรวงมหาดไทย

อาจจะรับร่างนี้ไปพิจารณา แล้วเสนอความเห็นต่อ คณะรัฐมนตรีใน การที่จะให้ ส่งการไปยัง หัวหน้าตรวจราชการ ทุกกระทรวง เพื่อให้ ได้ เข้าประชุมด้วย ก็เห็นว่าอาจจะทำได้ด้วยการตั้ง และในการที่จะแก้ ไขไปดั่งนั้นก็รู้ ดีกว่า ผลอาจจะได้หรือไม่ได้ ดังที่เสนอก็คือเป็นปัญหาอยู่ เพราะเหตุว่าการที่จะไปยังก็เหมือนนี้อาจจะทำให้เสียผล ในการตรวจ ราชการก็ได้ หรือในการปฏิบัติราชการก็ได้ ในบางครั้งบางคราวอาจ จะเป็นข้อให้ข้าราชการหยิบยกขึ้นมาได้ว่าไม่สามารถจะไปได้ เพราะ เหตุว่ามักกฎหมายบังคับให้ต้องไปประชุม เมื่อเช่นนั้นแล้วขอขอบใจผู้ เสนอที่จะทำความปรองดองกัน กระทรวงมหาดไทย ก็อยากจะขอรับ ไปพิจารณา และสิ่งใดที่จะได้แก่ ไร ก่อนที่จะได้ คำเนิการแก่ ไรไป ส่วนการแก่ ไรครั้งใหญ่ ถ้าได้ ผลไม่เป็นที่พอใจในเรื่องใด ก็จะได้ แก่กันในภายหลัง

นายได้ว อินทรประชา ผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลารวมโลก กล่าว ว่า ข้าพเจ้าได้เรียนแล้วว่าเป็นการแก่ ไรเพียงเล็กน้อย ถ้าหากว่า จะมีข้ออื่นซึ่งไม่จำเป็นจะต้องออกกฎหมายเช่นอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่า จะได้ออกคำสั่งไปให้คณะกรรมการจังหวัดต้องไปประชุมเช่นนั้น ข้าพ- เจ้าก็ยินดีและไม่ขัดข้อง

ประธานสภาฯ กล่าว ว่า เรื่องนี้รัฐบาลขอรับไปพิจารณา ผู้ เสนอไม่ขัดข้อง ถ้าไม่มีผู้ใด แสดงความเห็นเป็นอย่างอื่น ก็ถือว่า อนุมัติให้ รัฐบาลรับไปพิจารณา

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่าเป็นอันทำให้รัฐบาลรีบไปพิจารณาได้
ญัตติเรื่องขอแก้ไขข้อบังคับการประชุมสภาฯ ของนายทองอยู่

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี กล่าวว่
ในการที่ข้าพเจ้าได้เสนออนุญัตติขอแก้ไขข้อบังคับข้อ ๒๖ นั้นก็โดยขอแก้ไข
หลักการตั้ง* ๒๖* ขอแก้ไข ข้อบังคับการประชุม การปรึกษา ของ สภาผู้
แทนราษฎรข้อ ๒๖ โดยเพิ่มความท้ายวรรคแรกว่า "หรือสมาชิกรับ
รองมีจำนวนไม่ต่ำกว่า ๑ ใน ๓ ของ จำนวนสมาชิกทั้งหมด" ส่วนข้อ
ความนอกจากนั้นคงเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง เหตุผลในการที่ข้าพเจ้าได้
ขอแก้ไขข้อบังคับนี้ก็คือว่า เพื่อประสงค์จะให้สมาชิกทั้งหลายมีสิทธิใน
การที่จะเสนอพระราชบัญญัติทุก ๆ ชนิด ได้ตามความประสงค์ ทั้งนี้
เพื่อยังประโยชน์ให้แก่ราษฎร และรัฐบาลตามกาดสมัย แต่เรื่องนี้เป็น
เรื่องสำคัญซึ่งเข้าใจว่ารัฐบาลคงเป็นห่วงอยู่มาก ฉะนั้นจึงได้กำ
หนดจำนวนสมาชิกรับรอง มีจำนวนถึงหนึ่งในสาม ของจำนวนสมาชิก
ทั้งหมด โดยเฉพาะเวลานี้ก็ต้องไม่น้อยกว่า ๕๒ คน ซึ่งนับว่าจำนวน
สมาชิกที่รับรองนี้มากกว่าสมาชิกที่ควรรับรองในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ
เสียอีก ซึ่งข้อนี้ ตามรัฐธรรมนูญ ก็ได้บัญญัติ จำนวนสมาชิก รับ
รองไว้เพียงหนึ่งในสี่เท่านั้น หวังว่าท่านสมาชิกทั้งหลายคงจะไม่ละ
สิทธิของท่านในอันที่จะพึงช่วยเหลือราษฎร และรัฐในเรื่องที่เกี่ยวกับ
ภาษีอากรตามกาดสมัย สำหรับข้อบังคับในข้อนี้ มีดังนี้ เดิม มีว่าข้อ

๒๖ “ถ้าสมาชิกเป็นผู้เสนอญัตติร่างพระราชบัญญัติว่าด้วย ข้อความ
 คือไปทั้งหมด หรือแต่ข้อใดข้อหนึ่ง กล่าวคือ การตั้งชั้น หรือยก
 เลิก หรือลด หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือผ่อน หรือวางระเบียบการ
 บังคับอันเกี่ยวกับการภาษีหรืออากร หรือว่าด้วยเงินตราการจัดสรร
 รัษฎากร หรือจ่ายเงินแผ่นดิน หรือการตรวจสตงบ บัญชีอันเกี่ยวกับ
 เงินแผ่นดิน หรือกิจการอื่น ความเกี่ยว กับข้อใดข้อหนึ่ง ดังกล่าวมานั้น
 ต้องให้นายกรัฐมนตรีรับรอง “ที่ข้าพเจ้า ขอเติมลงไป ต่อท้าย นี้ว่า
 “หรือสมาชิกรับรองไม่ต่ำกว่าหนึ่งในสามของจำนวนสมาชิกทั้งหมด”
 ส่วนอื่น ๆ ไม่ได้แก้ไขอย่างใด ในการที่ขอแก้ไขข้อบังคับ ก็เพราะ
 ว่าเท่าที่ใคร่ ตัดมาแล้ว ในการที่เสนอร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องด้วย
 การเงินแล้ว เป็นการลำบากอย่างยิ่ง หากว่าเสนอนั้นมาแล้ว โดย
 มาก มักจะผิด ข้อบังคับ และไม่ได้้นำเข้าปรึกษาหารือในที่ประชุม
 สภาฯ ความหมายของข้อบังคับอัน กว้างขวางมาก รัฐบาลคุม
 เขาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเงินได้ทั้งหมด สมาชิกทั้งหลายไม่มีโอกาสเลย
 แม้แต่จะแก้ไขเพียง บางเดียด หรือสองบาท ก็หา อาจ ที่จะทำได้ ไม่
 สมาชิกไม่มีสิทธิในเรื่องนี้เสียเลย นี่แหละ เป็นการยากมาก ซึ่งเข้าใจ
 ว่าสมาชิกทั้งหลายคงจะซึมทราบในเรื่องนี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพ-
 จ้าเห็นว่าเพื่อที่จะรักษาสิทธิของสมาชิกให้สมบูรณ์เต็มที่ ก็จำเป็นต้อง
 จะต้องแก้ไขข้อบังคับข้อ ๒๖ นี้ เสียใหม่ การแก้ไขใหม่ นี้ เราบังคับ

จำนวนสมาชิกที่รับรองถึง ๕๒ คน ไม่ใช่ร้อยละเดียว หวังว่ารัฐ-
 ชาติคงจะหาข้อในข้อนี้ ตามธรรมดาพระราชบัญญัติต่างๆ สมาชิก
 รับรองเพียง ๙ คนก็สำเร็จรูป แต่ถึง ๕๒ คน หรือหนึ่งในสามของ
 จำนวนสมาชิกทั้งหมด ท่านเข้าใจว่าหาได้ง่ายนักหรือ ย่อมเป็นการ
 ดำเนินการอย่างง่ายอยู่แล้ว อนึ่งญัตตินี้ไม่ได้เกี่ยวพันไปถึงส่วนที่ ๘ ที่
 ว่าด้วยงบประมาณเลย งบประมาณเป็นอย่างไรก็อย่างนั้น เพราะ
 ฉะนั้นจึงหวังว่าในการแก้ไขข้อบังคับนี้ สภาฯ นี้ คงจะรับหลักการ
 แห่งญัตติของข้าพเจ้านี้ เพื่อสิทธิของสมาชิกทั้งหลายเองและเพื่อราช-
 ฎรของท่านทั้งหลายจะได้มีความสมบูรณ์ที่สุดในส่วนที่จะได้คดีซึ่ง
 ภาษีอากร หรือแก้ไขการเงินที่เราเห็นว่าแบกอยู่แก่ราษฎรเป็นอย่าง
 ยุ่งนั้น เราจะได้บรรเทาเสียได้ ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติของข้าพเจ้านี้ต่อ
 สภาฯ นี้เพื่อขอให้รับหลักการพิจารณาต่อไป

ขุนสมุทรหิระคดี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง
 กล่าวหาว่า รัฐบาลขอเรียนกับสภาฯ ว่า ญัตติเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ
 เรื่องหนึ่ง คือว่าการปกครองนั้นจำเป็นจะต้องอาศัยเงิน เป็นปัจจัย
 สำคัญยิ่ง การที่รัฐบาลได้รับความไว้วางใจและมอบหมายไปจากสภา
 ผู้แทนราษฎรนั้น หาได้แปลว่าได้รับแต่เพียง ความไว้วางใจเท่านั้นไม่
 ย่อมแปลไปถึงว่าไว้วางใจให้ในการที่จะไปบริหาร ถึงราชการ งานเงิน
 ร่วมกันไปด้วย ปัญหาที่ควรจะให้รัฐบาลได้ ใช้ โอกาสนี้เองกับ
 การเงินของประเทศนี้เองกับคนซึ่งเป็นส่วนบริหารในประเทศนี้ จะคง

เป็นในรูปใดนั้น ท่านสมาชิกทั้งหลายคงจะได้เห็นแล้วว่า เงินเป็น
 มีปัจจัยสำคัญที่สุด ด้วยเหตุไร ในเรื่องรื่องงานถ้าเราจะเปลี่ยนแปลง
 แกะไขอย่างไร โอกาสที่จะแก้ไขให้กลับคืนตัวก็จะง่าย ในเรื่องส่วน
 จำนวนคนในทางบริหาร ถ้าจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างไร การที่จะ
 กลับแก้ไขขึ้นมาใหม่เมื่อเห็นว่ามีผิด ก็เป็นอันง่ายเช่นเดียวกัน แต่ปัญหา
 ในเรื่องเงิน ถ้าเรามีการพดงแผดออกไปอย่างไรแล้ว เราจะแก้ไข
 เงินให้กลับคงที่ขึ้นอีกนั้น เป็นของยากอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้เรียน
 หลัที่ใหญ่ๆ ให้ท่านเห็นแล้ว ท่านจะสังเกตเห็นเหตุผลให้ท่านเห็นว่าวิธีการ
 เงินนั้นมีเช่นไร คือว่าการที่รัฐบาลได้รับมอบหมายไปให้บริหารราชการ
 การแผ่นดินก็คิด แปลว่าให้ไปรักษาเงินและเก็บเงิน ไปใช้เงินของ
 ประเทศให้เป็นไปโดยยึดตามที่สภาผู้แทนราษฎรได้กำหนดไว้ในพระ
 ราชบัญญัติงบประมาณ หรือพระราชบัญญัติใดๆ ซึ่งมีการบังคับอยู่
 ส่วนวิธีที่จะจัดการเงินให้เป็นไปอย่างไรนั้น รัฐบาลก็มีนโยบายที่จะ
 จัดไปให้เกินจากขอบเขตที่กฎหมายบังคับไว้ไม่ได้ ทั้งนี้ปัญหาที่จะ
 แยกให้ท่านเห็นชัดๆ ก็คือว่าโอกาสที่จะให้สภาผู้แทนที่จะแก้ไขการ
 เงินได้เพียงไรหรือไม่นั้น แต่ที่จริงรัฐบาลนี้ไม่ได้หวังสิทธิที่จะให้
 แก้ไขโดย แต่เหตุที่อาจขอให้ท่านนึกดูให้คิดว่า ฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้จัดการ
 รักษาเงินหาเงิน จับจ่ายเงิน รัฐบาลควรที่จะได้ระดมเงินในเรื่องเงินนี้
 แต่ถ้าหากว่าให้โอกาสกับผู้อื่นผู้ใดนอกจากรัฐบาลเป็นพิเศษ หรือ
 อำนาจทางที่รัฐบาลไม่สามารถที่จะระดมเงินในหน้าที่ที่กล่าวมาได้แล้วได้ก็

ความบกพร่องจะมีได้หลายอย่าง ขอให้ท่านคิดดู เมื่อเราให้นาย ก. เป็นผู้ไปเก็บเงินรักษาเงิน ใช้จ่ายเงิน และนาย ข. เป็นฝ่ายซึ่งจะมีบังคับว่าควรจะให้กระแด้เงินไปได้ โดยรูปเช่นไร เช่นนี้ ความยากของรัฐบาลและความไม่มั่นคงในเงินตราซึ่งรัฐบาลนั้นก็โต้แย้งไว้แล้วว่า จะรักษาความมั่นคงนั้น จะทำได้อย่างไร ขอให้ท่านลองคิดดู จะเป็นผลหรือไม่ ขอให้ท่านตรองดู จริงอยู่รัฐบาลเชื่อ แม้ว่าจะอย่างไรก็ดี ท่านสมาชิกผู้ยื่นเรื่องการเงินมานั้น ท่านคงจะได้เห็นเหตุผลที่ท่านคงจะได้ คิดถึงประโยชน์ของประเทศชาติดีเหมือนกัน แต่ขอให้ท่านนึกดูให้คิดว่า เราควรจะมีควมระวังหรือไม่ ท่านจะแต่เห็นได้ว่า ทางสภาผู้แทนราษฎรนั้นมีความคิดความเห็นอย่างหนึ่งอย่างใดขึ้นมา นั้น กับความคิดความเห็นของรัฐบาลที่ท่านลองซึ่งนำหน้าทูลว่า ฝ่ายใดจะดีกว่ากัน รัฐบาลได้จ้างงานอยู่ทุกวัน รัฐบาลเงินขึ้นลงอยู่ทุกวัน กับฝ่ายสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งจะสามารถรู้ ได้ โดยความสามารถเพียงไรก็ตามท่านย่อมจะรู้ ดี แต่เหตุผลขณะนี้ไม่รู้ สักถกซึ่งเหมือน รัฐบาล ข้อนี้ขอให้ท่านไปคิดดูให้มาก อีกข้อหนึ่ง ก็คือว่าในเรื่อง อันตรายของเงินนั้น รัฐบาลเหตุผลที่จะชี้แจงให้ฟังว่า คือมีส่วนใหญ่ ๆ ว่า เงินจะขาดหรือเกินกว่างบประมาณ หรือกว่ารายได้ หรือกว่ารายจ่ายที่จำเป็นจะต้องจ่ายในวงเงินนั้น นอกจากจะขาดอย่างท่านว่าแล้ว ยังเป็นเหตุกระทบกระเทือนความรู้อีกในท้องตลาด คือทำให้ กระแสเงินเปลี่ยนแปลงไปได้ อีก ชาวเจ้าของฝากจะพูดให้ชัด ๆ ก็คือ

ว่า สมมติว่าถ้าฝ่ายที่ไม่ได้คุมการเงินได้ โอกาสเช่นนั้นแต่กระทำเช่น
 นั้น จริงอยู่ในเรื่องแพ้ชนะที่ระดมตีเรื่องแก้ไขการเงินขึ้นมาอาจจะ
 ไม่ได้ผลสมบูรณ์ก็ได้ แต่รัฐบาลมีความรู้สึกอยู่อย่างหนึ่งว่า
 อย่างไม่ควรรับรองได้ อย่างไรรับรองไม่ได้ แต่ในบางครั้งบางคราว
 อาจจะพลั้งพลาดได้ ถ้ารัฐบาลรับรองไป คือถ้ามีการพลั้งพลาดแล้ว
 ของเราจะประชุมตีอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเชื่อด้วยเหตุผลที่คิดว่าระ-
 ณะระคายไปได้ ถ้าเช่นนั้นแล้วต้องคาดหมายว่าจะเปลี่ยนแปลงเป็นตึก
 ก่อได้ การที่ท้องตลาดเปลี่ยนแปลงกระแสเงินเช่นนั้น การที่เราจะ
 พยากรณ์ว่าจะได้อะไรจะเสียอะไร กิจการต่างๆ อาจจะคาดเคลื่อน
 มาก เมื่อรวมความแล้วอยากจะสรุปความสั้นๆว่า ท่านให้ความได้
 ว่างใจแก่รัฐบาลไปทำงาน รัฐบาลต้องมีเงิน มีคนเป็นบักจายสำคัญ
 เรื่องงาน เรื่องคน เปลี่ยนแปลงได้ แต่เรื่องเงินนั้น ถ้าพลาดพลั้ง
 ไปแล้วจะแก้ ได้ยาก ถ้าเงินเกิดขยับไปอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว ก็แปล
 ว่ารัฐบาลของเราจะลำบาก ด้วยเหตุผลเช่นนั้นเอง ไซ้ว่ารัฐบาลจะไม่
 เห็นความหวังดีของสภาผู้แทนราษฎรเช่นนั้นก็ไม่ ขอบบังคับจึงให้
 โอกาสอีกอย่างหนึ่งว่า ให้ท่านยื่นไปให้นายกรัฐมนตรีรับรอง ถ้า
 นายกรัฐมนตรีไม่รับรองแล้ว และท่านมีเหตุผลสมควรแล้ว จิตทาง
 แห่งรัฐธรรมนุญ ท่านก็มีอำนาจที่จะไม่ไว้วางใจได้ แต่ว่าการที่จะ
 ไปทำโดยมิได้ หัวข้อกับฝ่ายหัวหน้าบริหารนั้น ก็เท่ากับมีมติให้หัว-
 หน้าบริหารจำต้องยอม จำต้องมีเหตุการณ์แก้ไขเงินตรา เพื่อให้เป็น

ประโยชน์อื่น อาจจะทำให้การเงินของประเทศตกต่ำเกิดขึ้นได้ ด้วย
เหตุผลที่ของตลาดมีความเข้าใจอย่างใดอย่างหนึ่งดังที่ข้าพเจ้าแข็งแรงมาน
เพราะฉะนั้นจึงขออ้อนวอนท่านผู้เสนอมติและผู้แทนราษฎรว่า ท่าน
จะทำเรื่องนั้นจะได้ข้ออย่างไร ขอให้ท่านครองคู่ให้มาก ๆ

ขุน ชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา กล่าวว่
ความยุติธรรมของท่านสมาชิกเดิมนั้น ข้าพเจ้าผู้หนึ่งไม่เห็นด้วยเลย
ข้าพเจ้าเห็นด้วยท่านรัฐมนตรีเมื่อครั้งนั้นกล่าว และข้าพเจ้าขออภิปราย
สักเล็กน้อยว่ากิจการเรื่องซึ่งเรามอบหมายให้รัฐบาลเป็นผู้บริหารประ
เทศนั้น เราต้องไว้วางใจ การไว้วางใจนั้นก็ไม่มีอื่น คือไว้วางใจใน
การเงินเป็นถึงสำคัญที่สุด และเมื่อเราไว้วางใจในการเรื่องเงินแล้ว เรา
จะไปแย่งกิจการเรื่องนั้นมาเป็นเรื่องของเราอีกใครอยู่ สันนิษฐานว่า
ท่านผู้เสนอมติ หรือคนอื่นก็ดี จะไปเป็นรัฐบาลเรา ถ้าเรื่องเงินไม่
อยู่ในกำมือ จักการไม่ได้เช่นนี้จะเป็นอะไรไป นี้ขอให้ท่านวินิจฉัย
ให้มาก ประการหนึ่งซึ่งท่านตั้งข้อบังคับเพิ่มเติมว่า จะหาสมาชิก
ตั้ง ๕๒ ท่านให้เช่นนั้นนั้น ขอนำพยานว่า ถ้าทำได้จริง ๆ แล้ว
เราให้สมาชิกเหล่านั้น เช่นนาม รับรอง ๕๒ คน และขอให้นายก
รัฐมนตรีเช่นรับรอง ข้าพเจ้าก็เห็นว่าท่านคงเห็น ถ้าเรามีความเห็น
ตั้ง ๕๒ คนเช่นนั้น ก็ไม่น่าจะต้องแก้ไขข้อบังคับ ท่านอาจจะเห็นเหมือน
กัน ถ้าเราเห็นกันทั้งสองฝ่ายถ้าท่านไม่เห็น เราก็ไม่ไว้วางใจก็แล้วกัน
ทั้งท่านรัฐมนตรีผู้หนึ่งกล่าวก็เป็นการแน่นอนทีเดียว ถ้าท่านจะนำ

อยู่แก่ธมาชิก แท้จริงข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกันว่าอำนาจทั้งหลายแห่ง
นั้นเป็นอำนาจที่ธมาชิกควรจะได้ แต่อำนาจเช่นนั้นข้าพเจ้าไม่อยากจะมิ
เพราะข้าพเจ้ารักประเทศชาติมากกว่ารักตัวของข้าพเจ้าเสียอีก เพราะ
การที่ธมาชิกจะรู้จักการทั้งปวงนั้น จะรู้ได้น้อยนักน้อยหนา จะรู้ได้
เฉพาะกิจการเฉพาะหน้าและในจังหวัดของตัวเท่านั้น นั่นแหละเป็นข้อ
สำคัญ แต่การที่เพื่อนธมาชิกขอให้เซ็นชื่อเป็นปัญหาคำพิพาท ซึ่งบาง
ทีไม่ทันคิด แค่เห็นเป็นธมาชิกเสนอมานี้ เราก็ตกลงไปโดยปริยายเข้าไป
จึงข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรรับหลักการนี้ไว้ พิจารณาเถย

ร.ค. ถัด รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎร จังหวัด พัทลุง กล่าวว่
ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอเรียนว่าข้าพเจ้าไม่ได้เข้าด้วยรัฐบาล หรือข้าพเจ้า
ประจบรัฐบาล แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรรับหลักการพระราชบัญญัติ
เพราะเหตุว่าการเงินนั้นเป็นสิ่งสำคัญของประเทศ การเงินต้องอยู่ใน
กำมือของรัฐบาล ถ้าการเงินไม่ดีแล้ว รัฐบาล ย่อมจะ คงอยู่ไม่ได้
เพราะฉะนั้นถ้าเป็นอยู่เองที่รัฐบาลจะต้องกำการเงินไว้ จริงอยู่ธมา-
ชิกมีมติที่จะทำอะไรก็ได้ แต่ว่าส่วนการเงินนั้น เมื่อเราได้วางใจ
รัฐบาลแล้ว เราต้องมอบหมายให้รัฐบาล เพราะฉะนั้นการที่ให้นายก
รัฐมนตรีเซ็นชื่อรับรองนั้น ข้าพเจ้าเห็นเป็นการสมควรแล้ว จึงเห็น
ว่าไม่ควรรับหลักการนี้ไว้ พิจารณา

นาย ทองม้วน อัครถาวร ผู้แทนราษฎร จังหวัด มหาสารคาม
กล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นด้วยผู้เสนอ คือว่าธมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็น

ผู้ที่ได้รับเลือก คือได้รับมาความไว้วางใจจากราษฎรมาแล้ว ก็ย่อมมีหน้าที่
จะตถะกิจการประเทศและจัดการอื่นๆ ซึ่งควรจะจัดได้ ถ้าหากเราออก
ข้อบังคับโดยไม่แก้ไขใหม่ดังที่ผู้เสนอได้เสนอมาเช่นนั้น ก็เท่ากับว่า
เป็นการกีดกันของสมาชิกผู้จะแสดงความคิดเห็นในสภาฯ และ
ในเรื่องการเงินนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก คือว่า ถ้าเรามีความประสงค์
จะจัดการอย่างไรเป็นเพียงเล็กน้อย เช่นค่าธรรมเนียมหรืออะไรเหล่านี้
สมาชิกผู้ประสงค์เช่นนั้นก็ไม่มีความสำคัญตามข้อบังคับข้อ ๒๖ และความ
จริงการแก้ไขหรือไม่แก้ไข ก็มีผลเท่ากัน แต่หากว่าควรที่จะเปิด
โอกาสให้สิทธิแก่สมาชิกนั้นเป็นการถูกต้องตามวิถีทางแห่งรัฐธรรม
นูญ ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่างสักเรื่อง คือว่าถ้าหากข้าพเจ้ามีความ
ประสงค์จะเสนอนิติบัญญัติหนึ่ง โดยมีผู้รับรองตามที่สมาชิกเสนอมา
แล้ว ก็ไปร้องขอให้นายกลฯ เป็นผู้รับรองอีกคนหนึ่ง แต่ถ้าท่านไม่
รับรอง ก็มีสิทธิที่จะเสนอนิติบัญญัติไม่ไว้วางใจได้ แต่การที่เสนอนิติ
บัญญัติไม่ไว้วางใจนั้น ย่อมเป็นการกระทบกระเทือนมากกว่าในการที่จะเสนอน
นิติบัญญัติเปลี่ยนแปลงแก้ไขในการเงิน เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็น
ว่าควรรับหลักการไว้พิจารณาดีกว่าในการที่จะร้องขอให้ นายกรรัฐ
มนตรีรับรอง คือว่าไม่ควรมีการเสนอนิติบัญญัติที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมานั้น

นายบุญมา เจริญศรี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเลย กล่าวต่อว่า ความ
ที่สมาชิกเสนอขอแก้ไขข้อบังคับการประชุมสภาฯ มานี้ ถ้าหากเราคิด
แต่เงินๆ แล้ว ก็น่าจะมีหลักการ ครั้งแรกข้าพเจ้าเห็นด้วยและ

เตรียมจะสนับสนุนได้อย่างเต็มที่ เพราะข้าพเจ้าได้เสนอร่างพระราชบัญญัติแก่ ไรรัชูปการไปยังเจ้าคุณนายก ฯ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ สิงหาคม คณัน จมบ้านยังไม่ได้รับตอบ แต่ครั้นคิดดูให้ ซึ่งแล้ว เห็นว่าเจ้าคุณนายก ฯ เป็นหัวใจของรัฐบาล การที่จะเพิ่ม และลดทำนองรับผิดชอบ และคำนึงถึงผลเป็นใหญ่ ถ้าปล่อยให้ฝ่ายนิติบัญญัติยุ่งแล้ว ย่อมเป็นการยากที่ฝ่ายบริหารจะดำเนินการไป ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยหลักการนี้

นายสวัสดิ์ ยอดเจด ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าว ว่า ถ้าหรับการที่ส่งมาซึ่งเสนอแก่ ร้อยบังคับบริษัท ฝ่ายที่คัดค้านซึ่งรวมทั้งทำนวิกรมครัตด้วย ดูเหมือนจะพิจารณาไปแต่แง่เดียว คือแง่ที่เกรงว่าจระจรต้องแต่การที่จะเก็บภาษีอากร ซึ่งจะเป็เหตุให้เงินได้น้อยไปในทางเดียว แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า ร้อยบังคับบริษัทนั้นยังกินความคลุมเครือไปอีกหลายอย่างหลายประการ ซึ่งถ้าแม้ว่าเราได้ออกบริษัทนั้นไปแล้ว ไม่ใช่จะทำให้รายได้ของรัฐบาลตกต่ำไปเลย กล่าวคือว่า ความร้อยบังคับบริษัทได้ ความคลุมเครือ มากมาย เช่นอย่าง บอกว่าเปลี่ยนแปลงแก่ ไรรัชูปการเก็บเงินภาษีอากร ซึ่งความจริงไม่ใช่ในเรื่องที่จะเสนอขอให้เด็กเก็บภาษีอากร ก็จำเป็นที่นายก ฯ จะต้องรับรอง เพราะฉะนั้นร้อยบังคับจึงเป็นการผูกมัดมาซึ่งเกินไป เพราะเหตุว่าในบางประการซึ่งส่งมาซึ่ง เป็นผู้หวังดีโดยไม่ต้องการจะคัดเงิน

รายได้ของรัฐขาดเดยงักนิกเดียว เป็นแค่เพียงว่าจระรักษาความปลอดภัยของราษฎร กล่าวคือว่าได้มองเห็นวิธีการเก็บเงินอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นภัยแก่ราษฎรมาก และเป็นประโยชน์แก่รัฐบาล เล็กน้อย เช่นวิธีการเก็บเงินค่านา ร.ศ. ๑๑๘ หรือ ๑๒๐ ชาวเจ้าจำไม่ได้ ให้โอกาสไว้ว่าให้ กระทรวงมหาดไทย เป็นผู้จัดการเก็บ เพราะฉะนั้น กระทรวงมหาดไทยก็มอบให้รัหหลวงประจำจังหวัด รัหหลวงประจำจังหวัดก็มอบหมายให้ สรรพากร จังหวัด ๆ ก็มอบให้อำเภอ ๆ ก็ไปรีดนาทาเร้นเอาแก่เขาด้วยอคติบางประการ เช่นอย่างไปยึดทรัพย์ใน
ทนาย.....

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ควรพูดในประเด็น ออกจะเกินไป นายสวัสดิ์ ขจรเวช ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวว่ นั้นเป็น เหตุผลที่ เกยวเนื่อง คือในแง่ที่ ควรอภิปราย ข้อมบังคับ เหมือนกัน

ประธานสภาฯ กล่าวว่ ท่านอ้างไปถึงบุคคลแล้ว ขอให้ว่ ในวี่เื่อ

นายสวัสดิ์ ขจรเวช ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวว่ ถ้าแม้ว่าเราได้ออกข้อมบังคับแล้ว ความเสียหายของราษฎรใน ข้อมก็จะเป็นเหตุให้ ได้ชวยแก้ไข คือทำความปลอดภัยให้แก่เราได้ คือวิธีเก็บน้อยๆ ให้เจ้าหน้าที่ระนิคนั้นไปเก็บเลย ขอให้คำตออกประกาศชวยทชคตตาด เป็นการเปลี่ยนแปลงบางต้งบางประการเช่น

ซึ่งไม่ทำให้ รายได้ของรัฐบาลตกค่าไปประการใดเลย และถ้าได้
แก้อบงคภัยนั้นแล้วก็เป็นการที่จะช่วยเหลือ ราษฎรใน บางอย่าง บาง
ประการ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรที่จะแก้อบงคภัยนั้น

นายมงคล รัตนวิจิตร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช
กล่าวว่า ก่อนอื่นข้าพเจ้าอยากจะเรียนว่าในการแก้อบงคภัยนั้น ขอ
อย่าให้คิดสำหรับรัฐบาลนี้ และขออย่าให้คิดสำหรับสภานี้ และขอ
อย่าให้คิดว่าเห็นแก่ตัวคนนั้นคนนี้ แต่ขอให้คิดเพื่อประเทศชาติของ
เรา ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงรัฐธรรมนูญที่ได้อ่างร่างขึ้นนั้น เราได้คิดออกมา
จากประเทศเอกราช และเราได้ปรับปรุงให้เหมาะสมแก่ประเทศเรา
เป็นอย่างยิ่งแล้ว รัฐธรรมนูญของเราอย่างมาตรา ๓๘ “เมื่อสภา
ผู้แทนราษฎรได้ร่างพระราชบัญญัติขึ้นแล้ว ให้นายกรัฐมนตรี
นำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย ๑๓๑” นั้นแสดงหน้าที่นายกรัฐมนตรี
ผู้แทนราษฎรได้ ลงมติกันเสร็จแล้ว นายกรัฐมนตรีนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย
ขึ้น ยิ่งกว่านั้น เพื่อว่ารัฐบาลและสภาฯ จะได้ควบคุมกันไว้ รัฐ
ธรรมนูญยังมอบอำนาจให้รัฐบาล ที่จะนำความกราบบังคมทูลเมื่อ
เห็นว่าสภาฯ นั้นเต็มทนแล้ว อาจจะทำมาซึ่งความเสื่อมเสีย อาจจะ
ยุบสภาฯ เสียก็ได้ รัฐธรรมนูญของเราวิคกมอยู่พอแล้ว ก็เหตุไฉน
เราจึงจะมาเขียนข้อบังคับขึ้นผูกมัดเราขึ้นอีกประการหนึ่ง มาตรา ๓๘
รัฐธรรมนูญให้สิทธิที่จะร่างข้อบังคับได้อย่างบริบูรณ์ แก้อบงคภัย
ข้อ ๒๖ ที่เกี่ยวข้องกับการเงินขอได้ โปรดสังเกตว่า แม้แต่ว่า “หรือการ

ตรวจดอบนนั้นเกี่ยวกับการเงินแผ่นดิน” แม้แต่ร่างพระราชบัญญัติขึ้น เพื่อตรวจดอบเงินแผ่นดินเท่านั้น นายกรัฐมนตรีต้องรับรอง ถ้าจะ พุคไปแล้ว รัฐบาลนั้นได้รับความไว้วางใจจากสภาผู้แทนราษฎรนั้น ถูกแล้ว แต่ว่าสภาผู้แทนราษฎรก็อาจจะได้รับความไว้วางใจจาก รัฐบาลเพื่อทั้งสองฝ่าย จะได้เข้ามาร่วมกันให้งาน ของ ประเทศชาติดู ดองไป การที่มีผู้เสนอแก้ไขข้อบังคับการประชุมยังให้ได้เป็น ๒ ประการ คือว่าให้นายกฯเป็นผู้รับรองหรือให้สมาชิกซึ่งมีจำนวน ๑ ใน ๓ รับรอง ผู้เสนอได้ระมัดระวังเหมือนกันว่าในเรื่องการเงินตามที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่า การกระทรวงการคลังได้กล่าวมานั้น เรายอมรับว่าเป็นเรื่องสำคัญ แต่ อย่งไรก็ตามจะไม่สำคัญไปกว่าแก้ไขรัฐธรรมนูญเป็นอันขาด การแก้ไข รัฐธรรมนูญเราให้สมาชิกเพียง ๑ ใน ๔ เท่านั้น ส่วนพระราชบัญญัติที่ เกี่ยวข้องการเงินนี้เราให้ ๑ ใน ๓ ซึ่งจะต้องมีจำนวนมากกว่า ก็ประกัน พออยู่แล้ว รอได้โปรดปลดเปลื้องความระแวงที่เกรงไปในแง่ต่างๆ แล้วระมัดระวังเหตุการณ์หรือแบบแผนอันดีงาม แล้วก็พุดกันเข้าใจ ว่า จะได้รับรองข้อบังคับที่แก้ไขนี้ไว้พิจารณา ไม่ใช่เพื่อรัฐบาลนี้ ไม่ใช่เพื่อสภาฯนี้ แต่ไม่ใช่เพื่อคนหนึ่งคนใด แต่เพื่อแบบแผนอันดี งามตามรัฐธรรมนูญของเราซึ่งเราได้ร่างขึ้นแต่อย่างดี ข้าพเจ้า จึงรับรองญัตติแก้ไขข้อบังคับนี้เพื่อ ให้สภาฯนี้ รับหลักการ ได้ พิจารณาต่อไป

ร.ท. ทองคำ คดีชัยโสภาส ผู้แทนราษฎรจังหวัดปราจีนบุรี

กล่าวได้ว่า ปัญหาในเรื่องนี้ได้เคยโต้เถียงกันมา ตั้งแต่ มีก่อน ๆ แล้ว จนกระทั่งสภาฯ ได้แก้ไขบังคับอย่างที่เราเห็นว่าดีแล้ว ในการที่สมาชิกเสนอขึ้นมาอีกทีหนึ่ง ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่างง เหมือนกัน และข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วยในการที่จะรับหลักการนี้ ถ้าชั้นรับหลักการไป ข้าพเจ้าเห็นว่าเราจะนำไปตกเหวอย่างที่เราคุ้นเคยดีอยู่แล้ว ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมาได้เคยพูดมาหนึ่งแล้ว ในเรื่องที่ว่า การทำเพื่อชาติก็เพื่อชาติด้วยกันทุกคน แต่เพื่อที่จะนำชาติไปตกเหว ข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วยเลย และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เคยพูดเหมือนกันว่าการปกครองก็เหมือนบ้าน รัฐบาลคือภรรยาของสภาฯ เป็นผัว ภรรยาเท่ากับคนเก็บ เมื่อสภาฯ จะทำอะไรก็ต้องถามมาว่าเงินมีหรือไม่ ก็เมื่อไม่ถามแล้ว ข้าพเจ้าไม่เห็นมีคนไทยในโลกนี้ว่าจะใช้เงิน โดยไม่ถามคนที่เก็บเงินไม่มีเลย ถ้าใครรับทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าไม่อยากจะพูด ประเดี๋ยวจะหายิบไป การที่เราให้นายกรัฐมนตรีรับรอง ถ้าหากว่านายกรัฐมนตรีไม่รับรองเราก็ต้องถามว่าเหตุผลเป็นอย่างไรถึงไม่รับรอง ท่านก็หาเหตุผลมาให้ บางทีถ้าเผื่อว่าท่านไม่รู้ท่านก็ให้ลูกน้องมาแก้ว่า ที่ไม่รับก็เพราะเหตุนี้ ๆ ว่าจะเสียหายแก่ประเทศ อย่างนั้น ๆ ท่านจะปฏิเสธไม่ได้ เมื่อท่านไม่เซ็นรับรองต้องหาเหตุผลมาให้ผู้เสนอทราบ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยถ้าชั้นรับหลักการไปแล้วจะพาประเทศไปลงเหวแน่ ๆ ที่เดียว

ขุนพิเคราะห์ศักดิ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุรินทร์ กล่าวต่อว่า พระ-

ราชบัญญัติฉบับนี้กับแก้ข้อบังคับเจ้าผู้ตั้งว่า เทากับตัวเจ้า
 คายเหมือนกัน คือที่ว่าคายคายอย่างไร คายแทนราษฎร คือถ้าพูด
 ทางเดียวกันมาก ทางใดก็ตาม เจ้าผู้ตั้งขุนพิเคราะห์ และต่อมาอีก
 ประเภทที่ ๓ พวกเจ้าผู้กับที่รัฐบาลตั้งแล้ว ว่าการตักทักเพิ่มภาษี
 เด่นขอได้เด่นขอให้นายกรัฐมนตรีรับรอง ที่นตามข้อบังคับของเราก็ม
 บังคับได้ว่าถ้าให้นายกรัฐมนตรีรับรอง เมื่อเรามีเหตุผลอย่างไรซึ่งพวกเรา
 เห็นทั้งหมดว่าคณะรัฐมนตรีนี้ เราให้บำรุงพลเมือง ท่านเป็นบิดา
 มารดา ท่านจะบำรุงได้หรือไม่ เมื่อบำรุงไม่ได้เราก็มไม่ได้วางใจ
 คณะรัฐบาลนี้ เขาก็จะตั้งออก เมื่อออกแล้วเราจะต้องการเอาใคร
 แทนก็ได้ หรือให้เด็กกันขึ้นมาใหม่ก็ได้ นี้เราก็มได้เปรียบอยู่แต่ใน
 ข้อบังคับ ที่เราจะมาตั้งว่าจวนเวลาจะสิ้นปีแล้ว ถ้าออกข้อบังคับ
 นี้ไปแล้ว ขุนพิเคราะห์ว่าตักทักนี้ ๓ ตักทัก ๓ ตักทัก โน่น ๓
 ตักทัก นี้ ๔ ตักทัก ไม่ได้ยุติ ไม่ได้ดำรงยุติเมื่อตักทักกัน
 ใหญ่ เมื่อตักทักไปแล้วจะเอาเงินอะไรมาชดเชย เมื่อรัฐทำงานจาก
 ทุนไปเช่นนั้นแล้วรัฐจะหาเงินอะไรมาเพิ่ม และเพิ่มไม่ได้—๓วันท่านก็
 ลงมติไม่ได้วางใจ ถ้าหากว่าแก้ข้อบังคับเจ้าผู้เห็นว่าเสียผลก็เดียว
 จะตกเหวอย่างที่มีแทนราษฎรปราจีนบุรีว่าก็เดียวหรือ อย่างเจ้าคุณ
 เด่นาภิรมย์พูดก็เป็นอย่างนั้นคนตามชดชดชดชดชดชดชด คนตาฟาง
 รุงคนตาฟางเข้บ้า อย่างนี้ใช้ไม่ได้ เจ้าผู้ก็เคยเป็น คือเคยอยู่
 รถไฟก็เคยอยู่ เจ้าผู้เคยทำงาน หลายแห่งเจ้าผู้ตั้งว่ารัฐตั้ง-

การอะไร รัฐจะตั้งงบประมาณในการใช้จ่ายบ้าง แล้วจะ หนด
 ประโยชน์ วนมาเพื่อบำรุงประเทศ บ้างรัฐจะต้องยึดถือให้เรารู
 เมื่อเราเห็นสมควรหรือไม่ เมื่อเราเห็นสมควรแล้วเราจะทำอะไร ตาม
 ข้อบังคับ เรามีว่า ถ้าหากว่าท่านทำงานบกพร่อง จนเป็นที่เดือดร้อนแก่
 พลเมืองอย่างร้ายกาจซึ่งจะทำให้ประเทศล่มจมเราก็ยื่นญัตติไม่ไว้วาง
 ใจรัฐบาล าก็ต้องลาออกทั้งหมด เราก็ตั้งคนอื่นที่คนขึ้นมาแทน ท่าน
 ถ้าหากว่าเราจะขอตกคือข้าพเจ้าอยากจะขอตกเรื่อยไป พอลดแล้วก็
 ขอให้พลเมืองของข้าพเจ้าเลือกข้าพเจ้าเป็นผู้แทน อย่างนั้น พลเมือง
 ของข้าพเจ้า ก็ต้องการ ขุนพิเคราะห์ ๆ เป็นผู้แทนอีกท่านนั่นเอง แต่
 ขุนพิเคราะห์ ๆ ไม่ต้องประสงค์เช่นนั้น ความประสงค์ของข้าพเจ้าเพื่อ
 ต้องการบำรุงประเทศชาติจริง ๆ ถ้าข้าพเจ้าไม่สามารถจะถอยเข้ามา
 เลือกข้าพเจ้าเข้าในสภาแผ่นดินอีกเลย ข้าพเจ้าสามารถจะตายแทน
 พลเมืองได้เหมือนกัน ที่แกมานข้าพเจ้ามองเห็นในทางเพื่อจะเอาบุญ
 คุณ บุญคุณชนนิตน์เป็นบุญคุณ ต้มชาติ ข้าพเจ้าไม่พึง ประสงค์
 เลย เพราะเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเหตุการณ์รับไปก็เป็นการยาก
 เต็มที่ถ้าใครโง่ก็ขอให้เชิญรับถ้าใครฉลาดก็อย่ารับ

ประธานสภาฯ กล่าวว่ อย่าใช้คำว่าโง่

ขุนพิเคราะห์ก็คื ผู้แทนราษฎรขุขันซ์ กล่าวว่ คืขอข้าพเจ้าว่

ถ้าใครโง่ซึ่งบางทีตัวข้าพเจ้าอาจจะโง่เอง

ประธานสภาฯ กล่าวว่ แก้วโง่นั้นเสีย

ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุรินทร์ กล่าวหา ข้าพเจ้า
ขอแก้คำอ้างนั้น ถ้าใครตรองดูให้ละเอียดให้ถี่ถ้วนแล้วอาจจะมอง
เห็นสำหรับข้างหน้าว่าเราเขาเปรียบอย่างไร ข้าพเจ้าขอให้ตั้งมติใน
เรื่องนี้

พ.ต. หลวงศักดิ์ธรรมากร พ.ต. พระไพศาลเวชกรรม รับ

รอง

ร.อ. รุณรัตน์ศรี กล่าวหา มีเรื่องอันสำคัญคือเรื่องเทศ
บาลเชียงใหม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ผ่านระเบียบวาระไป

ร.ต. เนตร์ พูนวิวัฒน์ ขุนชำนาญภาษา รับรอง
ประธานสภาฯ กล่าวหา มีผู้เสนอว่าให้ยกเรื่องอันขึ้นปรึกษา
คามข้อ ๒๓๑.

นายทองม้วน อัครถาวร ผู้แทนราษฎร จังหวัดมหาสารคาม
กล่าวหา เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ ข้าพเจ้าขอเลื่อนการพิจารณาไป
คราวหน้า

ขุนวรคำตันต์กรณกิจ นายทองอยู่ พนมพัฒน์ รับรอง
ประธานสภาฯ กล่าวหา มีผู้เสนอให้เลื่อน ทั้งนี้ญัตติว่าให้ยก
เรื่องอันขึ้นปรึกษา จะต้องพิจารณาว่าเลื่อนหรือไม่เลื่อน เสียก่อน
แล้วจึงพิจารณาเรื่องอันขึ้นปรึกษา ผู้ใดเห็นว่าควรจะเลื่อนตามผู้
เสนอหลัง โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิยกยกมือ ๑๗ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวหา ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๕๖ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่าเป็นอันว่าไม่เถียง ผู้ใดเห็นว่าควร
จะยกเรื่องขึ้นรับปรึกษาตามข้อ ๒๓ ด. โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๗ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่าเป็นอันว่า ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๖ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่าเป็นอันว่ายุติกันเป็นอันเรียบร้อย ร่าง-
พระราชบัญญัติ แก้ไข กฎหมาย ลักษณะอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๘
ของนายบุญมา เดวีศรี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเลย

นายบุญมา เดวีศรี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเลย กล่าวว่าการ
ที่ข้าพเจ้าเสนอ ร่าง พระราชบัญญัติ แก้ไข เปลี่ยนแปลง กฎหมาย
ลักษณะอาญา มาตรา ๓๕ อนุมาตรา ๒ ซึ่งได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงเมื่อ
วันที่ ๑๑ ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๘ นั้น เหตุผลนอกจากที่ข้าพเจ้าได้อธิบาย
ประกอบร่างเสนอมานี้แล้ว ข้าพเจ้าขอเรียนเพิ่มเติม อีกสักเล็กน้อย
ดังนี้ คือคำว่า "ถนนหนทาง" ในมาตรา ๓๕ อนุมาตรา ๒ นั้น เป็น
คำกว้าง กฎหมายมิได้กำหนดให้แน่นอนว่า ถนนทางหลวง ตอนใด
ย่านใด ผู้ถืออำนาจผ่านเข้าไปจึงจะมีความผิด ทั้ง ข้าพเจ้าจะอ่าน
ให้ฟังดังนี้ "ผู้ใด ถืออาวุธ ซึ่งอาจจะทำให้เป็นที่หวาดเสียว แก้ดา-
ราวนชนหรือมีดาบราวูรพาไปในถนนทางหลวง หรือที่ประชุมชนสา-

ธารณสถานต่าง ๆ โดยมีมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานอันชอบด้วย
 กฎหมายให้พาไปได้ ท่านว่าฉันมีความผิดต้องระวางโทษชั้นหนึ่ง
 และให้รับค่าตัวเรือนหนึ่งเดียว แต่ความในข้อนี้ หาได้หมายความว่าห้าม
 การที่ถือเอาเรือนไม่ประจําไปเพื่อประโยชน์ในการ ยิงสัตว์ อันชอบ
 ด้วยกฎหมายนั้นด้วยไม่” ดังนั้นจะเป็นการยากที่ราษฎรผู้ถือค่าตัว
 เรือนจะปฏิบัติตามได้ เช่นถนนจากจังหวัดขอนแก่นไปจังหวัดเลย ซึ่ง
 รัฐบาลทำถนนพอสเป็นรูปถนน ตามกฎหมาย ก็เรียกว่า ถนนทางหลวง
 ถนนสายนี้เป็นทางเปลี่ยวผ่านเขาและดงลึก มีสัตว์ทั้ง โจรและสัตว์ร้าย
 รอบข้าง เรามีค่าตัวเรือนเราก็ประจําได้ เพื่อป้องกันตัวในเวลานึก
 เหตุฉุกเฉิน เมื่อเจ้าพนักงานผู้รักษากฎหมายไปพบเรา เราก็จะ
 ต้องถูกจับเพราะทำผิดกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ อนุมาตรา ๒ และ
 จะต้องถูกปรับในอัตราชั้นหนึ่งทั้งถูกยึดค่าตัวเรือนด้วย เราอย่าลืม
 ว่ากฎหมายเราตีความเคร่งครัดความคับท ดมมคว่าค่าตัวเรือนหรือ
 มาราคา ๒๐๐ บาททั้งนี้ เมื่อเราถูกทั้งปรับทั้งจับเราจะแยกไปควม ๆ
 กันหรือทุกวันนี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าราษฎรทุก ๆ คนผู้มีค่าตัวเรือนคงจะ
 ปฏิเสธไม่ได้ อย่างแน่ ๆ ว่าไม่ได้ทำผิดกฎหมายมาตรา ๓๓๕ และการที่
 เราไม่ถูกจับนั้น เพราะเจ้าพนักงานไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เพื่อให้สม
 กับค่าที่กฎหมายเป็นหลักแห่งความยุติธรรมของประชาชนและเพื่อ
 ให้ประชาชนได้ปฏิบัติตามแนวแห่งความมุ่งหมายของกฎหมาย จึง
 เห็นว่าสภาฯ นี้ควรจะรับหลักการไว้เพื่อพิจารณาแก้ไขต่อไป

ร.ค. ถัด รัตนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัด พักลง กล่าว
 ข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วยที่จะรับหลักการ แห่ง ร่างพระราชบัญญัติ
 พิจารณา เพราะเหตุว่า ตามกฎหมายบอกว่ามี โศก อารุขไปในทาง
 หลวง ถ้าถ้อยมันจะคงบรรลุกระต้นจึงมีโทษ และตามที่เข้ามาแล้ว
 เท่าที่ข้าพเจ้าได้เคยเห็นโดยมากผู้ที่ถ้อย อารุขมันเหล่านี้ ไม่ใช่ผู้สุจริต
 ได้ แก่ผู้ทุจริตเช่นใจผู้ร้ายเป็นต้น ถ้อยอารุขไปตามถนนเป็นจำนวน
 มากหรือไม่ใช่ตามถนนก็ไปตามทางหลวงเท่าที่ข้าพเจ้าได้เห็นมาใน
 บกษได้ ในจังหวัดที่ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนโดยมาก พวกท่อน ๆ พวกที่
 เกยถลักโคกระบือหรือพวกที่ปล้นสดมภ์เหล่านี้ มีอารุขเป็นมิดคาบคิด
 คิดไปด้วยเสมอ สำหรับผู้ที่สุจริตทำการค้าขายเช่นถ้าหากเขามีอารุข
 คิดคิดไปด้วยเจ้าพนักงานก็ดูเหมือนมีการผ่อนผัน ถึงแม้ว่านอกคาบคิด
 ก็เจ้าพนักงานมักไม่ค่อยทำการจับกุมนัก ถ้าออกกฎหมายเช่นนี้แล้ว
 ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเป็นการส่งเสริมใจผู้ร้ายมากขึ้น เพราะฉะนั้นข้าพ
 เจ้า ไม่เห็นสมควรว่าจะรับ หลักการ แห่ง ร่าง พระราช บัญญัติ นี้ไป
 พิจารณา

ขุนเด่นชาติ ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด กล่าวว่า ร่างพระ
 ราชบัญญัติข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยกับผู้อื่น กล่าวคือว่าข้าพเจ้าขอพูด
 อย่างสั้น ๆ มีอยู่ตอนหนึ่งที่ว่า ผู้ใดพกอารุขไปตามถนนหนทางหลวง
 นี้แหละแปลว่าตามตัวบทเป็นการที่ร้ายแรงมาก ถ้าหากว่าศาลถ้อยตาม
 นี้ เวลานราษฎรแทบไม่มีอารุขคิดคิด เพราะกลัวจะถูกจับ แต่ว่า

ความทางปฏิบัตินั้น ตรงกับผู้ที่บัญญัติมานักกล่าวว่ ถ้าหาก เป็นถนนที่
 ไม่ประชุมชนเจ้าพนักงานก็หาได้จับกุมไม่ ถึงแม้จะไปทำผิดกฎหมาย
 ก็จับกุมในทางอื่น เพื่อจะให้ เป็นไปตามทางปฏิบัติอยู่เวลานี้ ข้าพเจ้า
 จึงเห็นควรกับผู้ที่บัญญัติ และถือข้อหนึ่งที่มาซึ่งผู้หนึ่งข้องใจว่า
 การที่จับกุมของบรรพบุรุษนั้นจะเป็นผิดในชั้นนี้ หาได้เป็นจริงเสมอไป
 ไม่ คำตามกฎหมายนี้ว่าบรรพบุรุษหรือไม่บรรพบุรุษถ้าหากว่าทำให้หวาดเสียว
 ก็ย่อมจะ เป็นการ กระทำผิด โดยเหตุนี้ แปลว่า มีลูกกระสุน ติดตัวไปด้วย
 เมื่อเร็ว ๆ นี้ศาลฎีกาก็คัดสินได้ มีคำว่า "เตรียมการ จะยิงได้ ทันต่อ
 ที่" ลูกกระสุนเข้าในซองแล้วหรือไม่ก็ตาม ถ้าหากว่าอาจจะทำร้ายได้
 ในขณะนั้นแล้วเท่าที่ศาลปฏิบัติอยู่ในเวลานี้ถือเกณฑ์ว่าหวาดเสียวหรือ
 ไม่หวาดเสียว เกรงกลัวหรือไม่เกรงกลัว และความมุ่งหมายของเรา
 วางใจกว้างเกินไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยกับผู้เสนอ ควร
 รับผิดชอบการนี้ไว้เพื่อแก้ไขต่อไป แต่ว่าจะแก้ไขอย่างไรเราแปรญัตติ
 ได้ ไม่แปลกประหลาดอะไร เพียงแต่ว่ารับผิดชอบการตามพระราชบัญญัติ
 นี้เท่านั้นเอง

นายแระ ยูนพันธ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี กล่าวว่ บัญ
 หาในเรื่องที่ ท่านสมาชิกพูดมาเมื่อกี้ในเรื่อง ฮาอูบั้น ที่จะบรรพบุรุษ
 ไม่บรรพบุรุษจะมีผิดหรือไม่ผิดนั้น ความจริงอยู่ในกฎหมายลักษณะอาญา
 ไม่ได้บัญญัติถึงเรื่องฮาอูบั้นจะบรรพบุรุษหรือไม่ได้บรรพบุรุษ ถ้าหากว่าเป็น
 ที่หวาดเสียวแล้ว ถึงแม้ว่าจะไม่บรรพบุรุษก็ผิดเหมือนกัน แต่หากมีข้อ

ยกเว้นอยู่ถ้าต้องไปเพื่อสิ่งดี ในเหตุเช่นนั้น ถ้าไม่บรรจุแล้วก็ไม่
มีผิด และโดยเพราะในมาตรา^{*}มีคำว่าถ้าตราดูเราต้องหมายถึงนอก
จากนั้น จะเป็นผิด ตามหอกอะไรเหล่านี้ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเราจะ
ควรแก้ตามมาตราหรือไม่เป็นรอกหน้าจะพิเคราะห์ ถ้าพูดถึง ความทาง
ชนบทแล้ว เราจะรู้ดีว่าใน^{*}ที่ที่เป็น ถนนหลวง และทางหลวงมีใน^{*}ที่ป่า
และประชาชนตามชนบทแล้วจำเป็นอย่างย่งที่จะต้อง^{*}มีผิดในอะไรเหล่านี้
ไปอย่างน้อยก็^{*}ต้องมีไปเพื่อ กันสัตว์ร้ายหรืออะไรต่าง ๆ เป็นความ
จำเป็นและยังกว่านั้นใน^{*}ที่เปลี่ยว ถ้าหากว่าไม่มีอาวุธแม้แต่เพียง มีด
หรือไม้^{*}อะไรก็^{*}อะไรไปด้วยแล้ว จะไม่เป็นการ ปดอภัยต่อเรา ถ้า
^{*}มีกึ่งแรงแล้วก็น่าจะต้องแก้ ไรตามที่ผู้เส่นพระราชบัญญัติ^{*}นี้มา แต่
^{*}มานกถึงอีกทางหนึ่ง ถ้าเรายอมให้เป็นไปตามที่ผู้เส่นอดีต^{*}มา มีอยู่
^{*}คนหนึ่งทว่า “ถนนทางหลวง^{*}ซ่อน หาได้หมายถึง ถนนทางหลวง ซึ่ง
อยู่ห่างจากชุมนุมชน^{*}น้อย” นี้^{*}น่าจะได้แก้ตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าว
มาแล้วตอนต้น ถ้าว่าเรา^{*}ถึงอีกทางหนึ่งว่า ถ้าเราแก้ตามนี้แล้ว
คือไป^{*}ใคร ๆ ไม่ได้พูดถึงเรื่องปืนแม้แต่หอกตาม^{*}หลวงก็ได้พกไปได้
ด้วยทั่วไป ในชนบทเราไม่มีคนที่มีความประพฤติก้อย^{*}ทั่วไป ถ้าเรา
จะคิด^{*}แล้วในบางจังหวัด เช่นจังหวัดของข้าพเจ้าเอง ก็เหมือนกัน มี
คน^{*}ร้ายอยู่มาก ถ้าเราเปลี่ยน^{*}เช่นนั้นแล้ว พวกนั้นก็จะถืออาวุธไปใน
ที่ประชุม บางทีไม่มีอะไรไม่มีการเกลียด โกรธเคืองอะไรกัน เพียง
แต่^{*}นึกไม่พอใจเดินสวนกันหรือบางทีอยากจะ^{*}ลงฟันหัวกันเดิน ก็มีโดย

ไม่มีโกรธเคืองกันเลย นี่เป็นปัญหาที่ยากอยู่สักหน่อย ครั้งแรกข้าพ-
 เจาก็คิดว่าน่าจะได้แก่ ไรแต่ถ้าคิดกลับไปอีกที่ว่าราษฎรของเรายังไม่
 การศึกษาพอ ไม่มีศีลธรรมดีพอในการที่จะยังคิดการกระทำร้ายต่อกัน
 * นแล้ว ก็น่าจะดี พิเคราะห์เหมือนกัน และในเรื่องนี้ขอให้สภานัก
 ฌยว่าควรจะทำหรือไม่ ข้าพเจ้าเองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน ยังมีความ
 เห็นเป็นตอแงอย่าง*

ร.ค. สอน วงษ์โต ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท กล่าวว่
 เนื่องจากสมาชิกได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ^{๕๕}ขึ้นมา ข้าพเจ้าเห็นว่า
 ควรรับหลักการ เพราะเหตุว่าในกฎหมาย อาญานั้น เราก็ได้กล่าว
 เพียงว่า อาวุธ ที่หวาดเสียวหรือ ฝ่าตราอาวุธ ที่หวาดเสียว แต่ว่าหาได้
 กล่าวถึงว่าหนทางที่อยู่ในป่าหรือ ห่างไกลจาก ชุมชนชนไม่ เมื่อเป็น
 เช่นนี้แล้วราษฎรจะรักษาทรัพย์สินสมบัติของตน ก็ไม่อาจสามารถที่จะ
 พกอาวุธปืนไปในที่เปลี่ยวได้ และถ้าพูดถึงตามกฎหมาย แต่ถ้าหาก
 ว่าพูดถึงทางปฏิบัตินั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่ในส่วนที่สมาชิกได้เกรงกลัว
 ว่าประชาชนของเรา มีความกลัวอยู่มาก ข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าหากทำให้
 ราษฎรทุกคนซึ่งอยู่ห่างไกลจากชุมชนชนพกอาวุธไปป้องกันตัวแล้วผู้
 ที่ทำการ ทุจริต ก็คงจะไม่กล้าที่จะทำร้ายแก่ ผู้ที่อยู่ใน ความ สุจริต
 เพราะเหตุว่าทุก ๆ คนพกอาวุธก็อาจจะไม่ทำร้ายซึ่งกันและกัน แต่ส่วน
 ผู้ร้ายหรือพวกใจอำมหิตนั้น เขาไม่ต้องเอาใจใส่ ในกฎหมายเดี๋ยวนี้
 เขาจะพกในเวลาใด ๆ ก็ได้ ในการกระทำผิดเขายังไม่กลัวแล้วในการ

พกอาวุธเราจะถนัดด้วยเหตุใด เพราะฉะนั้นเพื่อให้ ความสะดวกแก่
 ประชาชนที่อยู่ห่างไกลจาก ชุมมุนชนโดยไม่ต้อง รอดอนุญาตจากเจ้า-
 พนักงาน เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าการเช่นนั้นอาจจะมีข้อบกพร่อง
 ราษฎรที่คอยฉกชิงวิ่งราวในที่ห่างไกลจากชุมมุนชนได้บ้าง ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าควรระมัดระวังการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา
 ขุนชำนาญภาษา ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา กล่าวหา
 ข้าพเจ้า ขอดฉันมีต้น ทานต์มาซึ่งผู้เสนอ แต่ว่า เรื่องกฎหมาย ที่จะแก้
 ไขนี้ ถ้าจะแก้ไขให้ดีขึ้นหน่อย คือถ้าจะแก้ไขให้ พิศดารจากผู้ ที่เสนอ
 ไปนั้นจะดี เพราะว่าการฉกชิงวิ่งราวในที่นั้นมิได้อยู่หลายประการที่ควร
 จะแก้ไข ถ้ารัฐบาลจะปรับปรุงให้ดีขึ้นจะเป็นประโยชน์แก่ประชา-
 ชนมามากขึ้น เพราะว่าเช่นการถือตราอาชญากรรมเหตุนั้นเป็นต้น คือในที่ชน-
 มบทเช่นในจังหวัดของข้าพเจ้าซึ่งเป็นที่ห่างไกล คือทางนั้นเป็นทางผ่าน
 ไม้ป่า ยกตัวอย่างทางรถไฟเป็นต้น จะต้องเดินผ่าน ทางรถไฟ เช่นนี้
 ถ้าจะพูดตามกฎหมายแต่ก็จะต้องมี เพราะเป็นทางที่เรียกว่าทางหลวง
 เขาอยู่ในทางหลวง เหมือนกัน ที่จริง ทางรถไฟนั้น ผ่านเขาไปไม้ป่า
 เช่นนี้จึงน่าจะแก้ไขให้ดีขึ้น อีกประการหนึ่ง เจ้าพนักงานซึ่งกระ
 ทำการจับกุมบางคน ซึ่งเป็นผู้ ดูจริตได้ ถือ อาวุธเข้าไปในที่ห่างไกล
 เมื่อเราเข้าไปในที่ชุมมุนชนแล้วเอาอาวุธนั้นซ่อนไว้ และเมื่อเจ้า-
 พนักงานที่คิดไป ถ้าเจ้าพนักงานที่ไม่คิดค้นหาว่าพกอาวุธซ่อนอาวุธ
 เข้าไปในที่ชุมมุนชนเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงอยาก จะถามรัฐบาล ว่าถ้ารัฐ

ขาดจะรับไปแก้ไขให้ดีขึ้นจะได้หรือไม่ ในการที่ออกกฎหมายยัง
ไม่ทันความที่ผู้เสนอนั้น ข้าพเจ้าขอถามรัฐบาลว่า จะรับไปแก้ไขให้ดีขึ้น
ยิ่งกว่าที่เสนอมานจะได้หรือไม่

น.ต. หอดองข้าราชการสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย กล่าวว่่า รัฐบาลในที่ว่าจะมีการปรับปรุงแก้ไขประมวล
กฎหมายอาญานั้น หรือไม่ ได้เคยตอบแล้วว่า รัฐบาลได้ทำอยู่แล้ว
และสิ่งใดเป็นเรื่องก่อนก็ได้ทำมาเป็นเรื่องก่อน ฉะเพาะเรื่อง ฉะเพาะ
รายละเอียด การแก้กฎหมายของผู้เสนอนั้น รัฐบาลไม่เห็นชอบด้วย
จริงอยู่เจตนาของผู้เสนอนั้นมีเจตนาดีคือปรารถนาผู้ทุจริต แต่ทว่าใน
การที่เราจะเขียนกฎหมายไปให้ สติช แก่ บุคคล ที่ผู้ทุจริต แต่ในขณะที่
เดียวกันนั้นเราก็เขียนไม่ได้ เพราะกฎหมายจะต้องบัญญัติเป็นหลักการ
ทุกๆ ไป ก็เมื่อเช่นนั้นผู้ ที่ทุจริตอาจจะถือเอาประโยชน์ ในการที่ขอให้
แก้คนผู้ทุจริตยิ่งขึ้น ก็เป็นข้อที่สภาฯ คงจะสงสัย คือเราเป็นห้องคน
ผู้ทุจริตมากกว่าคนผู้ทุจริต ที่ผิดพลาดในทาง ปฏิบัติคือว่า ความกฎหมายที่เรา
มีอยู่นั้นได้ทำให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อนประการใดหรือไม่ กฎหมาย
เดิมเราได้มีอยู่แล้วว่า ผู้ใดถืออาวุธ ซึ่งอาจจะทำให้ เป็นที่หวาดเสียว
แก่ตำรวจชนหรือมีตำรวจพาไปในถนนหนทางหลวงหรือที่ประชุม
ชนตำรวจสถานที่ต่างๆ นี้เราก็มีอยู่แล้วว่าในการที่จะต้องถือเข้าไปใน
ทางหลวงหรือในที่ประชุม หรือที่ตำรวจชนและให้เป็นที่หวาดเสียว
กับประชาชน ก็ในเมื่อบุคคลถือมีดเข้าไปในป่าซึ่งไม่มีตำรวจชน

เป็นที่หวาดเสียว ข้างเจ้าเข้าใจเอาเองว่าไม่ผิด ถึงแม้ว่าจะเป็น
 การผิด ตามกฎหมายในมาครานั้น ด้บัญญัติคือไปว่า โดยมีได้รับ
 อนุญาตจากเจ้าพนักงานอื่นชอบด้วยกฎหมาย ก็เมื่อบุคคลใดคิดว่า
 จะเป็นผิดก็รออนุญาตคือเจ้าพนักงานได้ การรออนุญาตจะขอเป็นข้อ
 ครึ่งคราด หรือเป็นระรายนกัยอมจะทำได้ เพราะฉะนั้นระรคความ
 ว่ากฎหมายนั้นเขียนไว้เพื่อป้องกันคนทุจริต เขียนไว้เพื่อประโยชน์
 และความปลอดภัยของผู้สุจริต และในทางปฏิบัติ ของราชการทาง
 กระทรวงมหาดไทย เราไม่ได้ใช้กฎหมายบทนั้น เป็นเครื่อง ลงโทษ
 บุคคลซึ่งมีอาชวอื่นเป็นผู้สุจริตเลย แต่เรามีกฎหมายบทนั้นเพื่อปราบ
 บุคคลผู้ทุจริต และเมื่อได้พิจารณาถึงสภาพทั่ว ๆ ไปในสยามนั้นเรา
 เห็นว่าได้ มีการประทุษร้าย คือร่างกาย มีชุกชุม ในการที่จะเขียน
 กฎหมายให้บุคคลผู้ทุจริตทุกอาชวไปได้ตามใจนั้น ประกอบด้วยพัน
 ท์ของภูมิภาคและในท้องถิ่น ต่าง ๆ นั้นมีเครื่องข่มใจ เช่นของ
 เมาค่าง ๆ เพราะฉะนั้นความปลอดภัยก็จะไม่มี และเราไม่ได้ทำเพื่อ
 คุ้มครองคนทุจริต เพราะฉะนั้นข้างเจ้าเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ
 นี้ไม่ควรจะรับได้ พิจารณา และรัฐบาลเองก็ไม่เคยได้รับคำร้องว่า
 ได้ มีการเค็ดรอนด้วยมีกฎหมายบทมากมายรุนแรงเพียงใด เท่าที่
 ได้ ปฏิบัติอยู่ก็เป็นเครื่องมีอนันต์ในการที่จะปราบปรามผู้ทุจริต

นายบุญมา เถวีศรี ผู้แทนราษฎรจังหวัดเตย กล่าววา การ

ที่ข้าพเจ้าเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้ามาสู่สภาฯ นั้นข้อใหญ่ใจความ
มิได้มุ่งหมายแก้ ไรหตุการที่ใหญ่ ๆ จุดหมายประสงค์ ก็เพื่อจะช่วย
เหลืออกความทุกข์ร้อนของราษฎร เมื่อการจะควรประการใดก็แก้แก้
ทำนตมาชิกในสภาฯ นี้จะได้พิจารณา

ขุนพิเคราะห์คดี ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุรินทร์ กล่าวว่ การ
แก้กฎหมายมาตราที่ข้าพเจ้าเองไม่เห็นพ้องด้วย คือไม่เห็นด้วยเพราะ
เหตุใด ความมาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ นั้นว่า “ผู้ใด พกสาคราจรไปในที่
ประชุมชนหรือมีงานนักขัตฤกษ์ กติ หรือในถนนให้เป็นทีหวาดเสียว”
คำว่า “หวาดเสียว” นี้คงเข้าใจว่าเราเกรงกลัว ไม่ได้หมาย
ความว่ ถึงกฎหมายที่แปลได้ว่าไม่ได้หมายความว่าความถึงจะพบบนไปยัง
สัตว์ นอกจากนั้นถ้าเรามาพูดถึงมาตราที่ ถ้าท่านแก้แต่อาชญา
อย่างเดียว ท่านมาคิดถึงมาตรา ๖ ข้อ ๑๕ ท่านบอกได้ว่าสาคราจร
ท่านหมายความว่าบ้นหอบความหวาดมีดและไม้กระบองเป็นต้น สาคราจร
เหล่านี้ อาจจะหวาดเสียวเหมือนกัน แล้วท่านใดนไม่กระทำให้ครบ
ถ้วน ท่านมาพิจารณาข้อ ๑๑ คำว่า “ทางหลวง” นั้น ท่านหมาย
ความว่ทางบกและทางน้ำทั่วไป และรวมถึงทางรถไฟด้วย คำว่
ทางหลวงท่านต้องมาคิดถึงมาตรา ๕๐ อีกซึ่งการบ้งกันชีวิตของคน
และของผู้อื่นซึ่งเกิดขึ้น โดยพูดถึงกฎหมายขุนพิเคราะห์ฯ กระทำได้
ขุนพิเคราะห์ฯ ก็บ้นไปบ้งกันเกี่ยววคยส์หรือชื่อเตียงโนบ่า ข้าพเจ้า
ไม่เห็นมนุษย์ โทษจับมาลงโทษ ข้าพเจ้าเคยเป็นผู้พิพากษามาแล้ว

และอัยการก็เคยมาก่อนแล้ว อย่างเช่นข้าพเจ้าคุม โลกกระมือนเดินไป
 ตามป่าอย่างนี้ เรื่องนกระทรวงมหาดไทยได้กำชับไปว่าในป่า เพื่อ
 บังคับทรัพย์ของเขาแล้ว ความมาตรา ๕๕ ถ้าไม่เชื่อไปเบียด คุกหัว
 ข้าพเจ้าก็ยอม ข้าพเจ้าจำได้ จำได้แม่นที่สุด อย่างเช่นถ้าเวลามี
 งานนักชกตกๆ หรือไปในทางถนนหลวง ซึ่งชุมพิเคราะห์ ๗ พักอยู่
 บางกระมือนและมีทรัพย์คงพันสองพัน ชุมพิเคราะห์ ๗ ชุมรถไปมา พอ
 รถไปมาถึงสถานี ชุมพิเคราะห์ ๗ เห็นคำตรวจแล้วก็รายงานตัวว่าชุม-
 พิเคราะห์ ๗ พวกมันมาเพื่อบงกัทรัพย์ดัมบัติ คำตรวจฉบับจะรีบตัวไป
 ทักเพื่อความปลอดอกภัย กฎหมายมีอยู่แล้วว่า จะต้องใด รมอนุญาต
 จากเจ้าพนักงาน เราจะโทรเดรก็ได้ เพื่อให้เจ้าพนักงานทราบ เมื่อ
 ได้รับอนุญาตแล้วชุมพิเคราะห์ ๗ รมรถยมนคร ถอนมันก็มาได้ แต่เคย
 ของเราไม่ได้ตรวจดูอะไร ที่บางที่อาจจะไปถูกเอาคนไม่รู้ ไม่เข้าใจ
 เรา ความจริงถ้าไปถูกคนไม่เข้าใจเขาเช่นนั้นข้าพเจ้าจึงว่าเป็นเพราะ
 ความไม่ฉลาดนั่นเอง เมื่อคนฉลาดก็ปฏิบัติตามกฎหมายถูก เพราะ
 กฎหมายมีเปิดโอกาสให้แล้ว อย่างข้าพเจ้าจะเป็นผู้ร้ายกับพวก ๕-๖
 คนถอนมัน พอเวลามีคนเจ้าก็เขาปล้น มันแหละกฎหมายที่ออกไม่
 เป็นผลแก่ใจผู้ร้ายในทางที่จะให้ผู้ร้ายปล้น รอให้ท่านคิด ถ้าเมื่อ
 เราได้ให้เจ้าพนักงานวินิจฉัยแล้ว ถ้าเมื่อเรามีเหตุผลก็เพื่อบงกั
 ทรัพย์ชีวิตและร่างกาย เราก็สามารถจะพกอาวุธไปได้ เหตุฉะนั้น
 ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรไม่รับหลักการ รอให้ตั้งมค

ร.ค. ถก รัตนพันธุ์ รมรอง

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ผู้ใดเห็นว่าควรจะรับหลักการแห่ง
ร่างพระราชบัญญัติฯ ไปรคยกม่อชน
มีตมาชกยกม่อ ๘ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า ผู้ใดไม่เห็นด้วย ไปรคยกม่อชน
มีตมาชกยกม่อ ๑๗ ท่าน

ประธานสภาฯ กล่าวว่่า เป็นอันว่่า ร่างพระราชบัญญัติฯ
คกไป

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๕๐ นาฬิกา

ทองอินทร์
เลียง ไชยกาล
จิ่ง จริงฉัตร
หลวงนรินทร์
พระไพศาล
ทองกระจาย รัชตะวรวณ
เจือ ศรียาภย์
สวัสดิ์ ขวะเวส

ตรวจแล้ว ๓๓/๓๖/๗๘

นายปพาพ บุญ-หลง
ประเสริฐ บัฑมะสุคนธ์
บุญช่วย สุคนชมัต
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
นายศิริ อินทร
ถิน จุฑะรพ
เลียงฮ้อ ศรีสุชาติ
วิจิน สัจจะเวทะ
ผู้ค้รยงานการประชน

พระยามานวราชเสวี
รองประธานคนที่ ๓ (ลงนามแทน)

คหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่โรงพิมพ์เคลิมต์ ถนนสี่พระยา จังหวัดพระนคร
นางจ้อ กลิมศาโรห พิมพ์โฆษณา พ.ศ. ๒๔๗๐

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร